

د خاموشي له شوره ډېرو سر تندي اونيوه
د بي وسي له زوره ډېر په زنگانه پربواته

شور شور خاموشي

اعجاز خټک

Ketabton.com

شعيب سنز پبلشرز اينڊ بڪسيلرز

جي ٽي روڊ منگوره، سوات

ٽول حقوق د اماراتو پښتو ادبي ٽولنه مرڪز دبی په نوم خوندي

دي

شور شور خاموشي	د ڪتاب نوم
اعجاز خٽڪ	ليکونڪي
فضل ربي راهي	ناشر
حنيف قيس	پروف ريڊنگ
لقمان حڪيم	ڊيزائننگ
سرتاج استاد او ظفر علي ظفر	سريانه
ستمبر ۲۰۱۲ء	دچاپ ڪال
حاجي حنيف اينڊ سنز پرنٽرز لاهور	پريس
۲۰۰/- روپي	ببيه
.....	د رابطي لپاره

د موندلو درڪونه :

- داماراتو پښتو ادبي ٽولنه مرڪز دبی
- يونيورسٽي بڪ ايجنسي پيښور
- شعيب سنز مينگوره ، سوات
- مڪتبه اشرفيه، مڀن بازار لاجي (ڪوهاٽ)
- پشتواڪيڊمي ڪتاب پلورنڇي پيښور يونيورسٽي پيښور
- پښتو ادبي ٽولنه لاجي – ڪوهاٽ خيبر پښتونخواه

شعيب سنز پبلشرز جي ٽي روڊ منگوره، سوات

Website: www.shoibsons.ipfox.com

Email: shoibsons@yahoo.com

Ph: 0946-729448, 722517

ټرون

د خپل گران و محترم استاد
سعد الله خان حېران په نوم
چې زه يې د شعرو ادب په الف ، ب باندې پوهه کړم
خاوري اعجاز خټک

سريزه

بناغله تاج انور د لاچي کواټ ، ادبي مجلسونو کبني داعجاز خٽک په نوم پېژندلې شي، پلار نوم يې صوبيدار کُنډل خان (مرحوم) دے، دپيدايښت نېټه يې يولسم دسمبر نولس سوه دوه پنځوسم (۱۱ دسمبر ۱۹۵۲) او دسکول په کاغذونو کبني د مئي شپږمه نېټه کال نولس سوه څلور پنځوسم (۶ مئ ۱۹۵۴) ليکلي شوي ده. يعنې دا زمان د "سريټوب عمر ته رسېدلې دے نو ځکه د"بڼه سريټوب " څرگندونه کوي او دا دے خپله رومبي شعري مجموعه په اولس پېرزوکوي

زما شاعري ده دا اولس دسوکالی لے پاره
زه خو ليکل کوم دژوند دخوشحالی لے پاره
زه خپل غزل ته چرته ډمه گډولے نه شم
نه شم کولائي شاعري دخرمستی لے پاره

دا شعرونه داعجاز خٽک د"احساس" نومي نظم آخري کړي ده کوم چي ما په اول ځل په خپل کلي طورو کي اورېدلي وو. په کال ۱۹۷۸ ء. کبني دپيپاوري مورخ او شاعر تاج ملوک خان دلسوز (مرحوم) په ياد کبني ادبي دستوره وه . د لاچي نه دوه ځلمي شاعران سعادت سحر او اعجاز خٽک هم د اولسي ادبي ټولني مردان په بلنه راغلي وو په دې موقع ددې دواړو بناغليو د کلام تود هر کله شوي وه دغه که هر څو د بناغلي اعجاز خٽک د شاعري ابتدائي دور وه خو د ده "احساس" د پښتو ميټنو له دا احساس ضرور ورکړو چي که د ملي ژوند د بيداري شاعر اجمل خٽک هر څو که د وختونو دسياست سيلی په مخه کړي دی او گاونډی هيواد کبني ئي دجلاوطني په گاللو مجبور کړے دے ولي دهغه د احساس بڅرو "رشه" سالمه ده " دغيرت چغه" اوس هم پورته کيدائي او اورېدلے شي ځکه چي د احساس غوړونه کانيه نه دی او چي د ملت زلمي وپښ او بيدار وي نو دژوند په کاله کبني به دجمال او جلال رنگونه مدام خواره وي او دقام ځلمي شاعران د خپل کلام په وسيله د بيداري جرسونه دپمار غړوي.

دنړي لے واقعاتو سبق واخلي
دا تر څو به تاسو خپلو کبني جنگېږي
"باچاخان" درتسه وئيلي داصفادي
که وپښ نه شوي پښتنو! گوره ورکېږي

زما په نيزد چي د لاچي اوسېدونکي زلمي وي، لوستي وي او په

شعرو ادب مڻن وي نو هغه به آرومرو د محترم سعدالله خان حبران دفكر ونظر په پلوشو روښانه وي او دهغه د " گلستان " گل يا ورمه به وي ، دغلته ښاغلي عمل خان سياح، اڪمل اسد آبادي او شاه ولي خان غوندي ننگيالو هم خپلي ويني او جذبي كرلي دي او دملی فكر خپلي يي خوري كړي دي او د پښتونخواه په اولسي او ادبي ډگرونو كښي يي " لاجي " له پخواه نه لاجي لونگ كړي ده.

په دي خاوره زېرېدلي نوموړي عالمان دي
هم پيداېكښي بي شميره شاعران دي
مدرسه ده دعلمونو، دا زمونږ كله لاجي ده

ښاغلي اعجاز خٽڪ د دغه چاپېرچل او دغه سيال كلي " لاجي " پيداوار د هغه د لاجي گلستان پښتو دسيوري لاندی دشعر او هنر سفرپه كال ۱۹۷۰ كښي شروع كړو. كال ۱۹۷۱ كښي چي سياسي زول طوفان راپورته شو نو لكه دنورو ادبي جرگو د لاجي "گلستان" هم اوخپله شو. په كال ۱۹۷۲ ۶. كښي دغلته يي " پښتو ادبي ټولنه لاجي " جوړه كړه . ښاغلي اعجاز خٽڪ دجنرل سيكتر په حيث خپله سځني خواني ټولني ته وراوځينله او نهه كاله يي په دغه چوكي د پښتو ژبي او د ادب ناوي ته لوگه كړه . دي مهال كښي د روزگار غمونو دخپل هېواد نه متحده عرب امارات ته په مخه كړلو. د خپلي كورني دمعاشي مسلي هوارولو مبارزه يي شروع كړه د تن وينه ئي وسوزوله، خوله يي اوبهيووله او پيسي ټكي ئي اوگټلي نو بيا هم دزره تاؤنو په آرام پري نه بنودلو او د پښتو دغم نه يي بي غمه نه كړه شو. د يو څو ملگرو په ملا تربي " د اماراتو پښتو ادبي ټولنه- مركز دوبي " بنياد كښودو او د عربو رېگزارونو كښي يي د پښتو د بڼ ورمي خوري كړي او دغسي ئي دخپل ژوند غوښتنو سره سره د ادب عصري غوښتنې هم پوره كولي "د پښتو ورمي - " خوشحال او رحمان" - "د سليم خٽك مرحوم كلام مراوي گلونه او د سعدالله خان حبران " پټي سلگي " د ښاغلي اعجاز خٽك د شعري او هنري سفر زره پوري مطبوعاتي سلسلي دي . د اماراتو پښتو ادبي ټولني مركز دبي د سيوري لاندې چي وخت په وخت كومي لويې ادبي دستوري او مشاعري شوېدي او ددي په اثر چي د پښتو ژبي او ادب ته څومره ښېگره رسېدلي ده او اماراتوكښي پښتوشاه زلمو كښي ادبي ذوق او سماجي غزونې كړي دي نو د فخر او عزت پټكه هم كه ښاغلي تاج انور اعجاز ته په سر كړه شي نو بې خايه به نه وي.

خوشال البرم چي روگ ورم
د ادب په گلستان كښي
د عربو ورمي گلستان كښي
دا زمي د لاس كرلي
د پښتو د ښاغلو گلونه

ماڅو کاله آگاهو د ښاغلي اعجاز خټک په لاس ليکلي د کلام مسوده لوستي وه نو يو دوه کرښي تبصره مي پرې په خپله خوښه داسي ليک کړې وو چې د ښاغلي اعجاز خټک طبيعت که غزل وييلو ته پسڅېرې نو مونږ دي ته يو فطري او غبر شعوري عمل وييلې شو. دا غزلې د زلمي شاعر د هنري صلاحيتونو او د ځوانۍ د مستو مستو غزونې کوي ځکه نو اعجاز پکښې دومره نه شي ليدلې او منکر پرې اعتراض کولې شي. خو اوس چې د سپنکي (نوم يې شور شور خاموشي ده) يو ه بي ترتيبه مسوده د لوستو دپاره زما په وړاندې پرته ده او په کرښه کرښه کښي له څېره د کمپوزنگ بلها غلطې د لوستونکي نظر کيرې بيرې کوي - بيا هم په دې د يو نظر تېرولو نه پس دا احساس رابخښي چې ښاغلي اعجاز خټک په ځانې ولاړ نه دے. پرله پسې پرمختگ کوي. د غزل په حقله يې رويه او نظريه کښي زړه پوري بدلون محسوسېږي. غزل څه ته وائي د اعجاز خټک يو نظم دے، ديکښې شاعر دعوه کړي ده چې غزل د چا ښکلا پوري محدود نه دے، دا دوخت تقاضو آئينه دار دے او دخوشحالی د سباون زېر دے خو پرته له دې دعوي د ښاغلي اعجاز خټک دادي پېژندگلو، د ده په بيلو بيلو موضوعاتو وييل شوي نظمونه په غوره ډول کولې شي، دغو نظمونو د ښاغلي اعجاز خټک شاعري شته منه کړي ده - زما په خيال د نظم ښه کښي د شاعر تخليقي صلاحيتونه څرگند ليدلې شي او د شاعر انه تخيل رنگارنگي پکښي هم شته - هر نظم ئي د زړه د واداتو، داخلي کيفياتو او خارجي محرکاتو ترجماني کولې شي -.

د ښانيسټ او د ښکلا په کلو و گړم
 پکښي مينه، وفاگاني لټومه
 رنگيني چې د نظر کچکول کښي راوړم
 تصويرونه ترې د ښکلي جوړومه

م، ر، شفق

اسلام اباد

۳۱ جنوري ۲۰۱۲ء

د اعجاز اعزاز

هرکله چې خدائے بخښلي ايوب صابر په سرپرستي کښي د کوهات دښار نه پنځويشت کلوميتره لرې په فاصلي باندې د سهېل (سوپل) آرڅ په جرنيلي سرک باندې ښاد او آباد کلي لاجي کښي د گلستان پښتو ادب لاجي په نوم يو نوي ادبي تنظيم بنسټ کښودو نو ډېر زر د دې ادبي گلستان دشعرو ادب د گلونوپه خوشبويانو ادبي فضاگانې معطرې شوي په خصوصي توگه د سعده الله خان نوم په ادبي دنياکښي لکه د نمر اوځلېده. د عيسوي کال نولس سوه شپږم نه تراويام پورې پوره لس کاله د دې تنظيم ډېر په اتفاق سره دپښتو ژبې او ادب خدمت ډېر په ښه انداز کښي اوکړو. محترم سعده الله خان حېران نه صرف د دې انجمن د سيوري لاندې د نوي گول د شاعرانو لارښودنه کوله بلکه په گورنمنټ هائي اسکول لاجي کښي د استاد په حيث خپله وظيفه يې هم په ښه توگه ترسره کوله. حېران صېب د لاجي او دتولي خټک نامي مشهور روحاني مشرمانون صېب دويم د لاجي مولانا عبدالمنان عبيد مرحوم فرزند دے او د پښتو سره سره د اردو، فارسي او عربي درېو ژبو عالم او ماهر دے نو د داسي نابغه استاد د سيوري لاندې د سبق زده کړه د الله تعالي د لوي فضل څرگند علامت دے. راقم الحروف سعادت سحر، تاج انور اعجاز، انور الفت، انور حسين مسافر، ميجر الطاف او سعید رهبر او داسي نور لکه امجد ساقی جان د حېران صېب د مدرسې طالب علمان دي او دا ټول نن هم په دې وياړ کوي چې زمونږ سرپرستي حېران صېب کړي ده.

ښاغلي تاج انور اعجاز سره زما پېژندگلي زما د عمر سره سمه ښکاري هغه په دې چې يو خود هغوي او زمونږ کور يو بل سره ډېر نژدې او بيا په يو اسکول کښي مونږ سبق وئيلي دے بس دومره به وه چې اعجاز صېب به ماته يو جماعت وروستو وه.

اعجاز صېب د عيسوي کال نولس سوه څلورينځوسم د مې د مياشتې په شپږمې نېټې زېږېدلې او د بابا جي نوم ئي صوبيدار کنډل خان دے. د دوی بابا جي د پير طريقت نوم يو پير تاج علي شاه مريدوه چې دکشمير نه به ئي تشریف اورلو. په کومو شپوورځو کښي چې اعجاز صېب زېږېدلې وو نو په هغه دوران کښي د دوی د بابا جي پير صېب هم لاجي ته تشریف راوړے وه چې کله يې اعجاز صېب ورته اښودلو نو هغوی ورله نوم تاج انور خوښ کړو.

ماته هغه شپي ورځي هم نن يادېږي چې اعجاز صېب به په تبليغي جماعت کښي منډې ترري وهلي، دټول محلت ماشومان به ئي راجمع کړل او شپي جمعي ته به يې بوتل او بيا ماته هغه وخت هم يادېږي چې د هغه د

وروكوالي ملگرى لياقت على راز چې زما هم جماعتي وه، په مرسته يوه ادبي ټولنه جوړه كړه چې نوم يې ورله پښتودرنه ادبي ټولنه لاجى كېښوده خو دا د دوى د وركوالي ادبي هلي ځلي وې. بيا داسې وخت راغے چې لياقت على خان راز دپاکستان په نېوى كښي نوكر شو او د ټرينگ نه پس يې بنگال ته اولېرلو چې هغه وخت د كال ۱۹۷۱ء جنگ بنه په درز سره شروع وه، بنگله دېش جوړ شو خولياقت على خان راز هلته شهيد شو او بېر ته رانغے. هم په دغوشپوړوړو كښي گلستان پښتو ادب لاجى په سياسي الغلاؤ تلغاؤ كښي داسې اونختو چې خپل ادبي سفر يې نيمه خوا پاتي شو. نو اعجاز صېب د يونوي تنظيم جوړولو تابيا او كړه چې د راقم الحروف سره سره سليم خټك مرحوم، عزيز الله عزيز مرحوم، انور آفت، نثار گل نثار، غيور ناشاد، سعید هير، ميجر الطاف سرفراز خټك (ريټائرډ)، اقبال فنا، انور حسين مسافر، بشير احمد بشير، فيض الله جان فيض، اقبال عارف، اسلام بادشاه اسلام او پروفيسر نعيم رضوان خانزاده په مرسته د سعاده خان حېران په سرپرستي كښي پښتو ادبي ټولنه لاجى جوړه كړه چې د اعجاز صېب د نه ستري كېدونكي هلوځلو او د هغوى د ويال طبيعت په برکت دغه تنظيم ډېر زر د پښتونخواه د نورو ادبي تنظيمونو سره اوږه په اوږه يې اوږولو. د دې ټولني دسيوري لاندې به نه صرف اووه ورځني تنقيدي غونډي كېدلې بلكې په علاقائي او په ملكي كچ به يې مشاعرې كولې، د پښتو ټپه ده.

څوك په رضالۀ ملكه نه ځي
يا ډېر غريب شي يا د يار دلاسه ځينه

نوبيا داسې ورځ هم راغله چې اعجاز صېب د معاش په سلسلي كښي دوبي (متحده عرب امارات) ته لاړو، هغه ورځ زمونږ ټولني ملگرو دپاره د يو لوي غم نه كمه نه وه خو اعجاز صېب د يورون مستقبل په تكل كښي ملگرو هغه په ډېرو دعاگانو سره رخصت كړوگني اعجاز صېب په پاكستان كښي هم بېروز گاره نه وه، دكوهات په اكاؤنټ آفس كښي د مرحوم رومان ساغر سره جوت په كرسى به ناست وه او دواړو شعرو شاعرى سره سره د ايم اے پښتو امتحان په پرائيوېټ توگه پاس كړے وه.

د عيسوى كال نولس سوه يوكم آتيايم د جنورى مياشتي يولسمي نېټي پوري اعجاز صېب د ټولني عمومي سكرتړ وه. هلته چې متحده عرب اماراتو ته لاړو نو يو كال پس يعنې كال ۱۹۸۰ كښي يې داماراتو پښتو ادبي ټولني مركز دېي په نوم يوه ټولنه سازه كړه چې د الياس تلوال ورسره پوره په پوره منډه او وهله. ترننه پوري اعجاز صېب د دې ټولني عمومي سيكرتړ دے. دوى دلته ډېرې درني او بڼې المللي مشاعرې كړي چې ادبي دنيا ئي نن هم يادوي. دوى د خپلوملگرو يو تعارفي كتاب د وړمې په نوم او بل يې د خوشحال و رحمن بابا په نوم چاپ كړى. دغه كتاب د شپاړسم جماعت د پښتو طالب علمانو دپاره پښتواكېډيمى ډېره گټور او غوره گرزولے چې ډېرې علمي او گټورې

مقالې پکښې شاملې دي کومې چې ددوی ملگرو په خپله ليکلې. يو اهم ادبي ، علمي او سماجي کار چې دوی کړې هغه دا چې دپاکستان نه يې. قلندر مومند، پرېشان خټک، ايوب صابر، سعدالله خان حېران، پروېش شاهين، عبدالکريم بريالې، مطيع الله قريشي، مجبورسوراني، غازي سيال ، سليم بنگش او اسيرمنگل غوندي لوي لوي شاعران او ادیبان رابللي . که دغومشاعرو ويډيو ريکارډنگ اوگورئ نو داوړېدونکو شمېره پکښې دده نه زياته ښکاري خو د اعجازصېب نظامت به دا مشاعري نوري هم يو په دوه ښائسته کولې.

اعجاز صېب دپښتو ژبې او ادب د پرمخ تگ له پاره هر وخت او هر ځائے کښې خپل صلاحيتونه پکار راوستلي او پيسه يې شنډلې خو قصه يې کتلې .

- د هغوی د هلوځلو په برکت حسين احمد صادق ، مهرونېش صديقي، وزير بادشاه جانان، امت بنگش او بختيار شاکر غوندي ادبي ملگرو په دوحه قطر کښې پاک پښتو ادبي ټولنه جوړه کړه. هم دې سره سره ئې دغه ملگري هم مشاعرو ته رابللي . دې نه علاوه ئې فيروز آفريدي هم په خصوصي توگه مشاعرو ته رابللي .
- په بحرين کښې يې هم د ټولني جوړولو دپاره حامدقريشي سره آريکي نيولې وې خودمقامي قوانينو له وجې هغوي ټولنه جوړه نه کړې شوه .
- په ويسه اټک کښې پښتو ادبي جرگه دمشناق احمدمشناق په سرپرستي کښې اعجاز صېب جوړه کړې.
- ورسره ورسره په کراچي کښې د اتفاق پښتو ادبي ټولنه هم صابر احمدصابر استاد په مرسته او دهغوی د نورو ملگرو په برکت جوړه شوې ده .

زما د معلوماتو تر مخه که ريډيو او ټي وي دلاچي نه څوک بللي نو د سعدالله خان حېران او زما دباباجي شاه ولي خان نه پس يې اعجازصېب بللے ځکه چې دا دومره مقبول شوه وۀ چې دوی به مشاعرو ته رابللو.

په متحده عرب امارات کښې د راس الخيمي ريډيو نه چې خپرونې پېل کېدې نو دا اعجازصېب پکښې پوره پوره لاس وۀ او هم هلته دوی دپښتو په اووه ورځني خپرونوکښې يوکال پوري کار کړے دے او دا خپرونې به ټول عربستان کښې او په افغانستان او کونټه بلوچستان کښې اوږدے شوې او پښتانونه دومره خوښولې چې د جمعي په ورځ به سحريولس بجې او د شپې يولس بجې به ټول پښتانه ورته غور غور ناست وو.

اعجازصېب يو ډېر خوږ انسان دے، هرچاسره ډېره په مينه گره بړه کوي. او بيا د خپلوادي ملگرو خو دومره قدر کوي چې کله سليم خټک په حق اورسېدۀ نو دهغوي د کلام مجموعه د مراوي گلونه په نوم چاپ کړه او بيا ئې د خپل استاد سعدالله خان حېران کلام پټې سلگي چاپ کړې او دا دے نن دخپل کلام مجموعه چاپ کوي چې نوم يې ورله شور شور خاموشي غوره کړې ده.

اعجاز صېب د کال نولس سوه يوکم آتيايم نه په عربستان کېني دژوند ورځې شپې صباکوي ، ذرره او دشوگر مريض هم دے، په داسې عمر دسړي زره غواړي چې آرام اوکړي خو هغه دچاخبره چې شوخ د خوارو زرونه دي چې چوي نه ، د اعجاز صېب حوصله لا خوانه ده ، د هغوي مزل لا روان دے او داسې يو نابغه روزگار شخصيت دے چې داسې خلق ډېر کم پيدا کېږي . د داسې خلقو په باب له خادم بابا ډېر ښه ونيله .

چې ژوند دے ووم ، تاسو ويشته ووم په کانو
اوس مې ځله ښکلوی د قبر کانی

نو بايد چې مونږ د داسې خلقو قدر په ژوند کېني اوکړوگني دآسمان نمر په گوته نه پتېږي .

په دې موقع د اعجاز صېب د شعر و شاعرۍ په بشپړه توگه تبصره کول يقينا چې گران کار دے خو زه ډېر په لنډو ټکو کېني د هغوي د کلام ذکر خپل فرض گڼم . دوی غزل ، نظم او هائيکوليکلي .

په کال نولس سوه يوکم اويايم (۱۹۶۹) د مېي د مياشتې په شلمې نېټې زمونږ د نيکه ميرولي کاکا په سراني کېني يو ه طرحي مشاعره کېدله چې صدارت ئې افضل رضا کولو . ما او اعجاز خټک پکېني په ورمبي ځل گډون کولو، د اعجاز صېب کلام مطلع او مقطع وړاندي کوم.

ستا د راتلو وعده وفا نه شوله
په ما د هجر شپه صبا نه شوله
اعجاز مجبور وه چې پښتو کېني گېر وه
خو هغه پيغله پښتانه نه شوله

په يو بل شعر کېني د ورورولۍ پيغام داسې اوروې .

دورورولۍ مشال په لاس گرځوم
دغه رنابه لر او بر ته يوسم

دغزل روح تغزل ته ونيله کېږي، لږ يې دا انداز اوگورئ .

تا چې د ښو په غشو اوویشتم
مړ وومه جانانه! راژوند دې کرم

رقیبانو ته په ښکلي انداز کېني داسې پتون ټپوي ،
رقیبان دې اوس دسر خپرونه غواړي
چې اعجاز ورتنه وهله نن پتون دے

زه دپښتو ژبې سترنقاد او اديب م ، ر ، شفق دې رايې سره اتفاق لرم
 چې د اعجاز نظم په غزل باندې دروند ښکاري لکه د احساس نومي نظم د
 هغوی د ژور احساس په بڼه توگه ترجماني کوي او داسې وائي چې.
 ماته د وخت ختلي نمر ته ټيټېدل نه راځي
 ماته د عشق او د مستی نه ډک غزل نه راځي
 زه داوولس په غم لرلي مرثيې ليکمه
 دې نه سپوا راته په بل څه کښي ليکل نه راځي
 د عشق عنوان لاندې نظم يې يو شاهکار نظم دے چې ډېر په ښکلي
 انداز کښي د عشق مفهوم داسې بيان کړے.

عشق د کلهم انسانيت د ورورولۍ فلسفه
 عشق د انسان د محبت او سوکالي فلسفه
 عشق د زردار او د نادار د يو ولى فلسفه
 عشق د خوشحال د ننگ و پت پښتونولي فلسفه

عشق د خوشحال د توري شرنګ او د غيرت قصه ده
 نه د ليا او د مجنون د محبت قصه ده

د اعجاز صېب نور نظمونه لکه پښتنه ميرمن ، هغه څوک وه ، ارمان ، جنت ،
 منزل ، زما خوشحال او شپونکي سندرې دلوستو جوگه دي چې دطوالت له
 خاطره دا هر څه په لوستونکو پرېږدم . په آخر کښي به دومره اووايم ،
 چې د اعجاز غونډې له سره تېر شي
 هغه خبرې زړورې کوي

په درناوي

سعادت سحر

صدر پښتو ادبي ټولنه لاجی

د پښتو لېونے

هغه بله ورځ راته تاج انور اعجاز خٽڪ ٽيليفون اوکرو چې بشير صيب زه خپل کتاب چاپ کووم ، ماورته وٺيل ، مبارک شه ، ڊبر زيات خوشحاله شوم خو ڊبر زيات حيران په دي خبره شوم چې وٺيل ئي راته دکتاب مسوده درلېږم چې ليکل پرې اوکړي، داخبره زما دپاره دحيرانتيا او پرېشاني وجه ځکه وه چې زه په دي خبره لا خبر نه يم چې د چا په کتاب ليکل او خپل تاثيرات ليکل دکله نه او څنگه شروع شوی دی خو په دي خبره بنه پوهه يم چې کله هم يو مصنف خپل کتاب چاشاعرله ليک دپاره ورکوي نوکوشش کوي چې لوني نه لوني شاعر، اديب ، ليکوال انتخاب اوکړي او که لوي نه وي نو بيا خوچي کم نه کم دمصنف نه دشعروادب په ميدان کښي سينيئر وي ، پياوړي وي او پېژندونکي وي. او بله خبره دا د حيرانتياچي زه پرې لا پوهه نه يم چې دباغلي ليکوال اعجازصيب خپل کتاب دپاره (شورشورخاموشي) ولي او په څه مقصدماته د ليک دپاره راکړوځکه زما او د اعجازصيب حيثيت د شعرو ادب په حواله داسي دی لکه داستاد او شاگرد، اعجازصيب په دي ميدان کښي زما د استاد حيثيت لري او ماته لا خان د ادب په شاگردانو کښي هم نه بنکاري خو دا د اعجاز صيب د ميني او اخلاص او سړيتوب يوه لويه نمونه ده چې زما غوندي د ادب يي طالبعلم ته يي خپل کتاب د ليک دپاره راکړو او اوس زه دباغلي ليکوال د حکم په تعميل کښي د دوی په کتاب باندي خپلي ماتي گوډي خبري اوليکم.شورشور خاموشي او بيا دا شعرونه.

ځني سرونه مي ليده په نمرخاته پرپواته
ځني سرونه آخرغوڅ شو، ورته نه پرپواته
غوره تيا چرته په لري وطنونو اوشي
تدرراتلو، زمونږ په کور، په هرکاله پرپواته

د دي شعرونو شاعرتاج انور اعجاز خٽڪ زه دتېرو ډېرشو کالو راسي پېژنم. دکوهاټ ضلعي لاجي کلي يو ځوان زلمے چې نن هم لکه د تېر وخت په شان به په عمر ډېر خو په زړه زلمے دپښتوادب د ميدان هغه زيږک او سترگه ور شهسوار دے چې د ۱۹۸۰ نه واخله ترننه يي دعبوپه دي سره شگلنه او سوراره زمکه يي د يو څوملگرو سره د اماراتوپښتوادبي ټولني شمع په خپلو هلوڅلو او مندو تررو په هرحال او هر ساعت داسي روښانه ساتلي ده چې ديوطوفان او بادوباران تنېدو له نه ده ورکړي او نن هم سره د خپلوملگرو لگيادے د پښتو ژبي او پښتو ادب سرڅڼه کولوکښي بوخت دے او ولي به يي

نه کوی چې دی بناغلی د میدان گټلو هنر دپښتو ادب د یولوئي پوهه اوزیرک استاد بناغلی سعادالله خان حبران نه زده کړه دے ځکه خو چې اعجاز صېب څه هم لیکلی دی، زما په خیال یې په ټول پوره او وزن پوره په پوره دي، که څه کمه پکښې وی هم نوماته پکښې په نظر نه دی راغلي.

اعجاز صېب د ژوند په هر اړخ لیکل کړی دي او دا هرڅه یې په غزل، نظم او هائیکو کښې ځانته کړی دي او چې هرڅه یې لیکلی دي نو ډېره یې خوږه او پسته ژبه کښې یې لیکلي دي چې یو عام لوستونکي یې په اسانه لوستلې هم شی او پرې پوهېدې هم شی.

اعجاز صېب که یو خوا دځان او جانان خبره کوی نو دخپل کورکلی د کوڅو د فکر نه هم ناخبره نه دے پاتې شوه او ددی سره یې د اولس غم هم په خپل زړه کښې لکه د روح ځانته کړه دے. دخپل قام اولس او د وطن غم یې تل تر تله په خپل چاپېرچل دردونه خوشحالی هر څه یې په خپل کلام کښې ځانته کړی دی خو سره د دې یې د نړۍ د مظلومانو غم هم ژرلے دے، دا ټول دیو بڼه او پوهه شاعر نڅښې دی چې ټولې د بناغلی لیکوال په شاعری کښې موجودې دي. بناغلی لیکوال چې کله خپل جانان ستاني نو وائي.

که زما جانان دي اولیدو په سترگو
درنه هیر به دجنت حوري غلمان شی
خلق وائی چې یې زړه راځني یورو
خوتازه پری د اعجاز خټک ایمان شی

او بل ځانته وائي،

تاجي دبنو پوه غشو اوویشم
مروم هه جانان هه! راژوند دے دي کرم
ستا اعجاز خټک به ولسي نه ستاني
ستايو خوږ نظر دے چې زلمه دے دي کرم

او کله کله د جام، ساقی او میخانې نه هم خوند آخلی نو داسې وائي،
هغه چې جام دپاسه جام سره هم خلے ورکوی
داسې ساقی ته به څوک څرنګې زړه نه ورکوی

او یا دا چې،

ستا دستو خماروس ترگو اثر دے
میخانې کښې د جامونو کرنگه هار شو

او بل ځانته کښې وائي چې،

چې څښوی شراب د مینې په نظر د مستو سترگو
په دا خوی می ځکه خوښ دے دا دلبر د مستو سترگو

او چې د خپل کلی د کوڅو خبره شي نو څه داسې وائي،

خزانہ د تاریخونو، دا زمونږ کله لاجی ده
 آینه ده د وختونو، دا زمونږ کله لاجی ده

دخان په حقله بناغله وائي،

ماته د وخت ختلي نمر ته تیتېدل نه راخي
 ماته د عشق او د مستی نه ډک غزل نه راخي
 زه د اولس په غم لرلي مرثیې لیکمه
 دي نه سپو راته په بل څه کبني لیکل نه راخي

شاعر به څنگه بل څه اولیکی چي په کورکلی محلت کبني دبارودو
 ډېري پراته وی، زلمی پېغلي، ماشومان او بوداگان بي گناه قتلېری، بیا به
 شاعرنوره شاعری څه اوکړی، د شاعر خو به بیا هم داسي شاعري کوی لکه
 اعجاز صېب چي وائي،

ملگرو! مانه دسرور ډکي نغمي مه غورای
 مانه د وخت د نمرودانو قصيدي مه غورای
 زه د حالاتو کربلا باندي ماتم کوومه
 مانه ماتم کبني د خدا ډکي قصي مه غورای

د وطن په حقله شاعر خپل احساسات څه په دي ډول بیا نوی،
 هغه آزادی چي مونږ په سرو وینو کتلي ده
 دا دزنده باد په نعرو مونږ ه تل پاللي ده

هغه آزادی چي د شپونکی د خلي سندر ه وه
 هغه دخيبر په دنگو غروکبني غلي غلي ده

او بل ځائ وائي،

چي پرون وه هغه نون دے
 هغه ملک ، هغه وطن دے
 د اسلام په نوم جوړ شوے
 پکبني زور دے د خدایانو
 زما هېر برکت شاه شسي
 دا چي اوخو ورو پرگانو

د جانان د صفت او وفا سره سره بناغله لیکوال د دوران په غم کبني هم
 بوخت دے او څه په داسي ډول گويا دے،

ملگرو! زه په داسي بناړکبني اوسم
 لکه د مصر په بازار کبني اوسم

هغه د امن او انصاف غوڻيندڙ تته
لکه د تپروخت چرتته غارکښي اوسم

کله خپل داوولس غم او کله د خپل مزدور غم دا ٽول دشاعر د ژوند هلي
خلي دي،

يوخووا بر بندلغربچي د خوار مزدور وينمه
بل خوا غٽان نشو کښي مست مخمور مخمور وينمه
خدائيوکوتري سترگي زه په بل خوا آروله نه شم
چي دوخت ژرنده کښي دل شوے خپل جمهور وينمه

هوښياران وائي چي شاعران د قام سترگي وي خو زه وایم چي
شاعران د قام ژبه هم وي خکه چي قام کومه خبره په ژبه کول غواري او نه
ئي شي کولے، هغه خبره اکثر په خپلو غزلونو، شعرونو او نظمونو کښي يا
خوئي کري وي او يايي اوکري، هغه که فرياد وي که د سوال منت خبره او که
د وخت د ظالمانو او د سماج رواج نه بغاوت وي، هره خبره شاعر په خپل کلام
کښي په ډېره آسانه او پسته ژبه کښي په آسانه کولے شي لکه د اعجاز صېب د
يو نظم (احساس) يوڅو شعرونه زه دلته په دي حواله را آخلم، هغه وائي،

وايم چي تندرشوے، آسمان نه پري راپرپوتلے
چاچي زماداولس شونډو نه خندا وري ده
وايم چي اور شوے، ورته چغه د غيرت جوړه شوے
چاچي زمونږ خوارو جونگرو نه رڼا وري ده

داوولس د غم سره سره بناغله ليکوال دنړۍ د مظلومانو نه هم خان
ناخبره نه دے ساتلے او دنړۍ د هر مظلوم غم يي يو شان ژرلے دے.

د فلسطين او دکشمير په زمکه

خپري توري کوي، زغري کوي
چي داعجاز غوندي له سره تپر شي
هغه خبري زوري کوي

په دي حواله داعجاز خٽڪ صېب نظم (آختردي مبارک شه) د باربار
لوستلو جوگه نظم دے.

اعجاز صېب غزل کم او نظم زيات ليکلے دے خو غزل يي د نظم او
نظم يي د غزل نه ډېر تاثير لري، ډېره ساده او سوچه پښتو يي استعمال کري
ده. دډېرو گرانو لفظونو، کنايو او استعارو نه هم خان بچ ساتلے دے چي هر
سري پري پوهېږي، په هره موضوع يي ليکل کري دي. پاتي د هر ليکوال په
ليک کښي څه نه څه کمے وي خکه ورته دانسان ليک وائي. دغه شان به د
بناغلي اعجاز صېب په شاعري کښي هم څه نه څه فني او فکري خامي وي

خوماته په نظر نه دي راغلي ځکه ما په دې خپلو خبرو کښې د تنقيدنه هيڅ کار نه دے آخستے. باقی د اعجاز صېب شعري مجموعہ (شور شور خاموشي) ستاسو په لاسو کښې ده بايد چې ورته د قدر په نظر او کتله شي او خدائے دي اوکري چې د اعجاز صېب دا شور شور خاموشي د پښتون اولس دپوهي او نېک مرغي سبب اوگرځي (امين ثم امين)

په يوه پښتنه ټپه دا خپلي خبرې راتولم او ستاسو نه رخصتېرم،
اعجاز صېب ټول دي دسويکي شه
چي دښمنانان درسره شپارس وڅيژينه

په درناوي

بشير احمد بشير

چنير مين

داماراتو پښتو ادبي ټولنه مرکز دبی

۳۱ می ۲۰۱۲ ع.

د اعجاز خٽڪ اعجاز

دوه ڊبرش ڪالهه مخڪبني د اعجاز خٽڪ او الياس تلوال په ڪوششونود اماراتوپڻتو ادبي ٽولنه مرڪز ڏي په وجود ڪبني راغله، او ٽردمه ٽولنه روانه هم ده او ودانه هم ده . روانه په دي معنيٰ چه ادبي هلي ڄلي يي په ڄه نه ڄه شڪل دوام لري، ودانه په دي معنيٰ چي دغرو تخليقات يي وخت په وخت مخي ته راوڃي . په تيرو دري لسيزوڪبني دي ٽولني خپل ڪار ته اڪيڊمي گوته په خوله ڪره خو داسي هم نه ده چي جولي يي بپخي تشه ده .

هم دغه د خليج اولني ٽولنه ده چي پڻتو ته يي په خليج ڪبني د ٽولنو چل اوبنودلو . هم دغه اولني ٽولنه ده چي په خليج ڪبني يي ڊپڻتو مشاعرو ، سيمنارونو او نورو ادبي غونڊو بنياد ايڻس دے . هم دغه ٽولنه ده چي بغير د چا د مڪلمي سرپرستي نه يي خپل وجود او ڊپڻتو ادبي ذوق په خليج ڪبني ژوندے سانلے دے . زه په دي خپلو ڪرڻو ڪبني هڄه ڪوم چي دٽولني دهلوڄلو سراسري جائزه واخلم او په دي هرڄه ڪبني د اعجاز خٽڪ تاند او ڄپاند رول څرگندڪرم .

مشاعري ڪول :

ٽولني ته دا اعزاز حاصل دے چي اولني مشاعره يي په متحده عرب امارات - ڏوي ڪبني اوڪره او پڻتانه يي دلته په اول ڄل دڄلي ڙبي او ادب په نامه راغونڊ ڪرل . دغه سلسله تراوسه پوري دوام لري . اعجاز خٽڪ يي ڊپيل نه تراوسه پوري د نظامت او انتظام لوئي ذمه واري په غاره لري او دغه ذمه واري اعجاز خٽڪ داسي پوره ڪوي چي په متحده عرب اماراتوڪبني ٽول پڻتانه ددي خبري گواهان دي چي په ڪوم ادبي پروگرام ڪبني اعجاز خٽڪ نه وي نوڄه نه ڄه ڪمي به خامخا پڪبني وي .

پڻتونخواه نه شاعران اوديبان رابلل :

ٽولني ڊپڻتونخواه نه هم خپلو مشرانو شاعرانو ، اديبانو وخت په وخت دوبي ته د راتللو تڪليف ورڪرے دے چي دوي راشي او په متحده عرب امارات ڪبني ميشته پڻتو سره اوويڻي او په خپلو افڪارو ڊپڻتو ذهنونو ته رڻا اوبخبي . په دي مشرانوڪبني قلندر مومند، ايوب صابر، پرپشان خٽڪ، سعداالله خان حبران، عبدالڪريم بريالے، غازي سيال، سليم بنگش ، پرويش شاهين او اسيرمنگل چي دٽولني په دعوت راغلي دي . دي هرڄه په انتظام ، نظامت، دمپلمنو له پاره دشوي بندوبست، دمپلمنو قدرولو او نازولوڪبني داعجاز صيب منده ترره او ناسته پاسته دهرچا نه زياته وه .

سيمنارونه ڪول :

ٽولني دوشحال بابا، رحمان بابا، عبدالحميدبابا، حمزه بابا او

خاطر آږيدی سيمنارونه کړی دي ، په سيمنارونو آورولي شوي مقالې يې چاپ کړې دي او پښتنو ته يې رسولي دي او ددغوسيمنارونوپه راجورولو او په کاميابی سره سر ته رسولوکښي د اعجاز صېب لوي لاس وه، دا هم په متحده عرب امارات کښي پښتنو ته د اعجاز خټک بخښنه ده .
دتولني غړو سره مابنامونو تاييا کول :

ټولني وخت په وخت دخپلو غړو د زړه غټاوي له پاره او دهغوئ دخدماتود اعتراف په توگه ملگرو سره د مابنامونو لړۍ پيل کړه . دغه هم د اعجاز خټک آيديا وه چې هم يې د ملگرو زړه غټاوه او کړو او هم يې ملگری دي ته اوپارول چې په ملگرو ليک اوکړی او دغسي يې د ملگرو پام يې شاعری سره سره نثر ته هم راوگرځولو چې په نتبجه کښي يې دملگرو له خوادقدروړ ليکني مخي ته راغلي .
مجله چاپول :

ټولنه په نزدو کښي انشاءالله د يوې خپلواکه ادبي مجلې خپرول غواړي او په دې سلسلې کښي تر ډېره حده پرمختگ شوه دے ، تراوسه پوري په دې حقله شوو هلوځلوکښي زمونږ ټولو نه وړاندي اعجازصېب روان دے
فلاحي کارونه :

اعجاز صېب نه يوازي په ادبي کارونوکښي گړندے دے بلکه فلاحي کارونوکښي هم د چا نه پاتې نه دے. دپاکستان سوشل سنټر دبی د آفس سيکرټري شپ نه واخله تراوسه پوري دغه دخبرښکړي کارونه خدائے پاک د اعجاز صېب نه آخلي . ددې خبرې گواهي دلته ټوله پاکستان کميونټي ورکولے شی .
د اعجازصېب شاعري :

داعجازصېب شاعری په حقله زه بغېر دخه پښ وپېش نه دا وئيلے شم چې هغوي شاعری صرف او صرف د دې دپاره کړي ده چې دپښتو ژبي شاعرانو، ادیبانو او د دې ژبي د خواخوږو سره ئي تعلق قائم پاتې شی . اعجاز خټک باقاعده شاعری نه ده کړي اونه شاعری دپاره دومره سنجيده شوه دے لکه پورته ذکرشوو کارونودپاره چې اعجاز صېب څومره سنجيدگی اختيار کړی ده ، په متحده عرب امارات کښي خوږبرده چې دپښتوادبي چمن ټل لخوا شوي د رومي عالمی ادبي کنونشن د پاره ئي پوره دوه مياشتي خپل دوکان بندکړے وه . خپل گادے يې پوره دوه مياشتي زغلولے وه . بل هيڅ کار يې نه وو کړے . صرف اوصرف د چنډي راغونډولو پسي در په در گرځېدلے وه چې په نتبجه کښي دپښتوادبي کنونشن له پاره لکونه روپی راغونډي کړي . د دويم پښتو عالمی ادبي کنونشن دپاره دراقم الحروف او فضل رحيم رحيم سره په دري ورځوکښي څلور شپېته زره روپی غونډي کړي او اويي لېرلي . دپښتوميني اعجازصېب دقلم دميدان نه زيات دعمل په ميدان کښي زغلولے دے . اعجازصېب ته خپلي شاعری کم او زيات معلوم دي، که

نور چاته پکښې څه کمه بڼکارۍ نوزما په پورتنوکريښو دي لږ غور اوکړي چې د دغې کمې زياتۍ سبب خو به د اعجاز صېب دغه بېخي مصروفیات نه وي؟ گني نوزه چې د اعجاز خټک نظمونه گورم ، نو ماته په دې نظمونوکښې يو توان او تواني بڼکارۍ. که چري اعجاز صېب لږه توجه دي طرف ته هم کړي وې نو نن به اعجاز صېب د نظم په ميدان کښې هم خپله ځانگړتيا په خپلو لوستونکو منلي وې . خو د دې هرڅه باو جود اعجاز صېب په نظمونوکښې د پښتنو له پاره د سماجی او معاشی انصاف غوښتنه د پښتنو له پاره نېک بختو ورځو شپو ارمان او د پښتنو له پاره د امن او خوشحالی نه ډک ژوند جوت بڼکارۍ چې د اعجاز خټک صېب (دشورشور خاموشي) چاپ شى او پښتنو ته اورسى نو دا به د دې خبرې ثبوت وي چې د زړه مريض، دشوگر مريض، د بچوپه رزق پسي وړک سپين ږيرې، د خپلي شاعرۍ په کم او زيات خبر اعجاز صېب ، د پښتنو په مينه کښې يو قدم نور هم مخکښي لارو .

په درناوى

ممتاز اورکزى

صدر

داماراتو پښتو ادبي ټولنه مرکز دېي

دوبى ۲۲ مئ ۲۰۱۲ .

د احساس بڅری

د کتاب څپرني مسله ډېره نازکه ، مهمه او د ارزښت وړ نقطه ده ځکه چې ډېر ښه ښه لیکوالان مونږ پېژنو چې خپل وړمبی کتاب چاپ کولو کښي ئې ډېره تادی کړې خوولي وروستو پرې بیا پښېمانه شوی او له مارکیتېه او د ملگرو نه یې بیا د واپس آخستو هڅې کړې او ځني لیکوالان داسي هم لکه سعید گوهر ، صدیق پسرلے ، شمس القمراندېش، څېر محمد عارف یا سعیدالله خان څېران چې په مناسب وخت یې کتابونه خپاره نه کړل ، د فکرو فن نه یې د خپل عصر لوستونکی محرومه پاتې شول . په مطبوعاتو کې رانغلل ، څیړنې پرې اونه شوې چې له سوبه یې په خپل وخت ډېر آرخونه په تیارو کښي پاتې شول او هغه مقام یې په برخه نه شو کوم یې چې حق ووځکه ترېنه ډېرپه وړاندې لارل . د ژوند غوښتنې بدلي شوې وې او د نوی کهول ترجیحات نور شول. دې کښي شک نشته چې ښه تخلیق هر حالت خان ښکاره کوی خودا هم حقیقت دے چې وختونه غواری اوبیا دا خبره هم دیاد ورده چې د هر وخت دفن خپلې تقاضې وې او خپل ارزښتونه او بیا په وخت نه خپرېدو کښي که یو طرفته له خپلو نیمگړتیاؤ نه تخلیقکار خبر نه شی نو بل طرفته د اسلوب او دافکارو د غلا امکانات هم موجود وې چې وروستو ترېنه نوري ستونزې راولاړېږي.

ښاغلی تاج انور اعجاز هم چې هر څه وجه وه خو په خپل مناسب وخت یې خپله شعری فنپاره خپره نه کړه . هرڅو که په دوی کښي د پښتو ژبې د خدمت په لړ کښي ادبي هلې ځلې کوی خونن به یې دیو تخلیقکار په صفت نور هم ادبی قدو قامت لکه دچنار لور وے.

ښاغلی تاج انور اعجاز تقریبا ۱۹۷۰ نه تردې دمه ۲۰۱۲ پورې دوه څلویښت کاله کېږي چې شاعری کوی که چرې دوی د ۱۹۸۵ نه تر ۱۹۹۰ پورې کتاب خپور کړے وے نو نن به یې دویم څه چې دریم کتاب هم تیاروے او په ادبي حلقو کښي به د ده په فن او افکارو له مختلفو آرخونو بحثونه شوی وے . له خپلو خوښیو او نیمگړتیاو نه به خبر وے او اوس هم د مواد په اعتبار دغه مجموعه شور شور خاموشي چې څومره عرصه واخسته ، هغه ضخامت هم نه لری. د دې علت هم دا دے چې کله په یو ښه کښي اوبه ولاړې وې نو ناولې شی او چې کله د وتو لاره ومومی نو بیا تازه او نوی اوبه ورته راماتې شی هم دغه مثال د شاعری یعنی د ادب هم دے چې د یو کتاب خپرېدونه وروستو د بل تا بیا شروع شی .

دیوڅو تمهیدی خبرونه وروستو چې شور شور خاموشي په موادو نظر زغلوو نو بیا و نیلے شو چې په دې مجموعه کښي په بنیادی توگه دوه ژانرونه

غزل او نظم پکارول شوی دي چې دواړه ژانرونه خپل ځان کښي څوڅو نموني لری . فکری حوالي سره انقلاب ، د پښتنی ټولني ستونزې او مینه يي بنيادی موضوعات دی . په انقلاب يي مزاحمت روايتی دے چې لهجه يي ډېره علاقايي شوي ده چې له کبله يي فکر په هنر دروند ښکاري . غزل يي د خپل وخت په چوکاټ کښي روايتی نه دے . په ټوله مجموعه کښي يي خارجي احساسات ، ميلانات او واقعات په اندروني وارداتو او جذباتو غالب شوی . اندازي يي په غزل کښي هم ترډيره حده نظم ته ورنژدي دے . خو کوم وخت کښي چې دغه شاعری شوي دهغه وخت په حواله چې دپښتو په شاعری کښي به زياتر ذکر د گل و بلبل او د جانان د بي وفايي وه ، ښاغلی تاج انور اعجاز په شعوري توگه ځان ترېنه ژغورلے دے او دغزل لهجه ئي دلاچي لونگ په ځائے د غوڅوشوندو ده چې لوستونکی په دې نتيجه رسوی چې ښاغلی تاج انور اعجاز خپل ټول صلاحيتونه دخپل قام دښېگري دپاره دبیداري په نقطه مرکوز کړی وو چې په څنگ کښي ترېنه د ژوندانه نور حسين او رنگين تصويرونه تپ پاتې شوی دی چې د شعور برخه په کښي د لاشعور په مقابل کښي زياته په نظر راځی او د فن په ځائے پکښي مقصدیت څرگند ښکاري . دا خبره هم ده چې فن مقصدی هم کېدے شی خو د خارجي چاپېرچل مقصدیت کله هم د فن بنيادی ارزښت نه دے پاتے شوے ، د فن يوخپل قدر وی چې طويل بحث غواړی خوولي بيا هم ددې مجموعي اهميت ځکه شته دغه د ذوق يا روحاني خوشحالی له پاره نه بلکه فقط دپښتون قام بيدارولو له پاره مختلفو مرحلو نه راتېره شوي ځکه خوددې مجموعي معنوی آرځونه مونږ په تلوسو کښي داچولو په ځائے نېغ په نېغه د قوم پرستي تحريکونو ته چمتو کوی او د ټولني د يو ذمه داروگري شعور رابخښی په دغه حواله څو نموني :

(نظم ----- احساس)

ملگرو ! مانه دسرور ډکي نغمي مه غواړئ
مانه د وخت دنمرودانو قصيدي مه غواړئ
زه د حالاتو کربلا باندي ماتم کومه
مانه ماتم کښي دخندا ډکښي قيصي مه غواړئ

(نظم ----- منزل)

چي مي لار تياره تياره وي
پکښي مي هم وي گړنگونه
شل زمونږ دي پښي لاسونه
داسي حال کښي به ملگرو!
زمونږ اورسو منزل ته ؟

ملگرو ! زه په داسي ښارکښي اوسم
لکه د مصر په بازار کښي اوسم

خني سرونه مي ليده په نمرخاته پربواته
خني سرونه آخر غوخ شو، ورته نه پربواته

فيصلي زمونږ د كلي چي پردي كړي
دغه جر زمونږ د ټولومسلو د

مونږه په سره اوركښي ژوندون له ډېر ناكامه كوو
طمع د ننگ چي د بي حسه وده قامه كوو

دكلام له كوتلي مطالعي څخه وروستو لوستونكي په دې نتېجه رسي
چي د كلام لهجه او ژبه د نن دورد لهجي او ژبي سره ډېر توپير لري، پخواه
به دشعري صنعتونو (صنائعو بداعو) استعمال په بيل ډول كېده او د ننني دور
دشعر ژبه تخيلي او مكمل استعاراتي ده . دې مجموعي كښي كه هرڅو د
شعري تركيبونو استعمال كم د خومجموعي طور سره يي په لفظونو كښي
فكري صداقت ئي غزوني كوي، د جذبي شدت او د احساساتو اظهار كښي
اعتدالي امتزاج په مناسب ډول خپلوكښي غاړه غړي شوي او په لاجي كښي د
بناغلي سعدالله خان حېران د فكري مكتب روښانه مستقبل له پاره د پښتون قام
بيدارولو بڼه هڅه ده خو جزوي طور باندي فكري سطح باندي پكار ده چي ننني
پښتون ليكوال ته چي لږ سوچ وكړي چي پښتون قام بي حسه د نه رور نا
هرگز داسي نه ده پښتون قام ته ليدارانو كړي څه دي رښتيا دا دي چي زمونږ
قام بي حسه نه بلكه ننگياله د، دغسي د جمهوريت نظم كښي د اختلاف
گنجائش شته د خو بيا هم پردي مجموعه كښي ډېرفني نمگرتيا باوجود زه دا
خبره په وثوق سره كوم چي بناغلي تاج انور اعجاز هم په غزل او هم په نظم
كښي نه خو د چا تقليد كړي د او نه يي د چا په پل باندي پل ايښي د،
هرڅه چي دي د خپل كلام پېژندگلي يي خپله ده .

خالدپښتون
۱۸ اپريل ۲۰۱۲ء
كوهاب

اعتراف

چرته زه ، چرته شاعري لکه وريژي او د منجا زامن ، هم داسي قصه زما دشعروادب ده. دا هرڅه اتفاقاً شوی . زمونږ پوره کورنی کښي هيڅ داسي يو مشر نه دی تېر شوی چې هغوی په دې جرم ککرشوی وی . زما دومره يادېږي چې زمونږ يو ماما صديق چې يو سماجي انسان و، هغوی به ماته په وړيکتوب کښي فی البدیه شعرونه وئيل ، کېدے شی چې د هغې اثر لاندې ما هم په شعرونه شخوند وهل شروع کړی وي ، لږ چې د خوانی عمرته اورسيدم يعني هغه وخت په لسم جماعت کښي طالبعلم وم چې زمونږ استاد محترم سعدالله خان حيران راباندې په زور دشاعري ستر مات کړو او داسي چې په کال ۱۹۶۹ کښي د گلستان پښتو ادب لاجی د اهتمام لاندې طرحي مشاعره ټاکلي شوې وه ، زه او زما همخولي شاعران پکښي هم بللے شوي وو ، ما هم پکښي خپل مات گود غزل پېش کړو ، زما دومره حوصله افزائي اوشوه چې هغه ورځ ده او دا نن ورځ ده چې که خپله که هيڅ شعروادب په الف ب پوهي نه شوم خو شاعري او ښوونو شاعرانو سره مي ناسته پاسته تراوسه پوري جاري او ساری ده. يو ملگري راته وي چې ستا دپاره ما دواڼي راوړي ده کېدے شي چې دا مشاعرو نه قلاز شي ، ټول عمر دي په دوخوشو کارونوکښي تېر شو. ماورته وي چې زما دا بيماري ډېره زړه شوې ده، کېدے شي چې ستا په دې دواڼي زما شمر اونه شي . رښتيا خبره دا ده کومې پښتو زه په ټولي ادبي نړی پيژندلے يم او دومره به ما پښتو دپاره څه نه وي کړي لکه څومره چې زه خپلي پښتو شته من کړے يم گني پکار خو دا وو چې په دوه څلوېښت کاله کښي ما ډېر څه ليکلے او پښتو ته جولی کښي آچولے وے خو زه دا اعتراف کوم چې زه دخپلي پښتو يو غټ مجرم يم او دومره مودي پس ايله بيله يو دخپلي ماتې گودې شاعري مجموعه وړاندې کوم او هغه هم د يوډېر مخلص ملگري بلکي د يو ورور په ډېره ټينگه وينا دا مجموعه وړاندې کوم گني زما هډو دا خيال نه و چې زه به هم چرته په ژوندکښي دا څه چاپ کړم . الله تعالی دي زما دغه ورور ته لوي اجرورکړي چې زما شاعري يې د چاپ جوگه اوگنله .

دگران مشر م، ر، شفق صېب، زما دتورو ځنوبار سعادت
 سحر صيب، زما غار يار بشير احمد بشير، ، دمسافری دژوند د تودو سرو
 ملگري اوزيرك انسان ممتاز اوركزني صېب او زما دبي مخه بي سته نقاد
 ملگري خالد پښتون دليكونو چي زما كلام يي ادبي دنيا ته رسولو ناکام اوکرو،
 ډېر زيات ممنون يم گني چرته زه او چرته دا شعرونه چاپ کول داسي ناممکن
 غوندي کار وه خو دا هرڅه چي دي، يوزما يو داسي کوشش دے چي هيڅ داد
 نه غواړم خو بيس دومره چي کپدے شي چي زما كلام څوک اوگوري نو دخپل
 کلام چاپ کولو هڅه به ضرور اوکړي او دا به زما دپاره يو لوئي داد وي .

په درناوي

خاوري اعجاز خټک دوبي

۷ جولائي ۲۰۱۲ء

جنت

۱۹۷۶ء

زره راته وي راءه ددي دنيا جنت ته لار شو
هاتنه د خپلو ارمانونو ارمان اورپژوو

ما وي چي تا ددي دنيا جنت ليدلے دے څه؟
وي چي جنت څه وي؟ په خپله خوښه ژوند تېرول

ما وي چي دا جنت به چرته وي راوئي بنايه
وي چي راءه چي درته لاري د جنت اوبنايم

زه په مزه مزه روان شوم د جنت په لوري
څه گورم لار کښي مي يوه لوړه غونډۍ اوليده

ما وي چي داغونډۍ دڅه ده دومره دنګه لوړه
وي چي هم دي غونډۍ دلاندي جنتيان اوسپري

ما وي چي دغه خلق دي جنت ته څنګه راغلل
نوماته خپل په غورکښي داسي گنګوسه اوکرله

وي د ضمير لوري غونډۍ نه غورځېدلي اول
په پټو سترگو دي جنت ته رسېدلي دي بيا

د ژوند بازي هم دغو خلقو همپشه گټلي
دا بي ضميره خلق ځکه جنتيان يادېري

دوي ته روا او ناروا گوره يو شان بنکارېري
دوي ته والله که بل انسان خوڅه انسان بنکارېري

د بل په غوښو څاربه شوی، غرمبېدلی دی ډېر
دا په شرابو لمبېدلی، پرسېدلی دی ډېر

ته هم که غواړې چې ددې دنیا جنت ته راشي
نو د ضمير لورې غونډې نه ځان گوزار کړه اول
ته به په خپله دې جنت ته بهي منته راشي
وخت به دې خپله جنتی ددې دنیا اومنی

تاته به خلق په هره لاره سلامونه کوی
ستا په هر ځای به خلق ډېر ډېر عزتونه کوی

تاته به خلق بیا ووتونه ښه په جار درکوی
هر حکومت به تاته خپله اقتدار درکوی

ته به په خپله جنتی ددې دنیا یادېږي
او پس له مرگه ښه سره به په دنیا یادېږي

ستا وروستو مخکېني قطارونه د موټرو به وی
ستا حفاظت ته اهتمام د برېټورو به وی

ما چې د زړه دغه رنگینه قصه واورېدلې
ماوې چې له زماساده زړگيې او غولیدې

دغه چې تاو ته جنت ښکاري، جنت خونۀ دے
دلته خو يو انسان آقا، نور غلامان دی پکېني

ورځه ورځه دغه جنت دې هغه چاته يوسه
چې د ضمير په بدل داسې جنتونه غواړي

زما جنت د هر انسان د خپلواکي نوم دے
دي تا جنت د يو انسان د غلامی نوم دے

زما جنت خو د يو بل نه زارېدلو نوم دے
دي تا جنت د يو انسان د پرزولو نوم دے

ما چي له خدايه كوم جنت غوښتے آدا خونه دے

دغه جنت دي هغه چاته يوسه
چي د ضمير په بدل داسي جنتونه غواري

۲۰ اگست ۱۹۹۰ء دوبي

.....***.....

احساس

ماتہ د وخت ختلی نمر ته ٽيٽيٽدل نه راضي
 ماتہ دعشق اودمستی نه ډک غزل نه راضي
 زه د اولس په غم لړلي مرثيي ليکمه
 دي نه سپوا راته په بل خه خه ليکل نه راضي

ملگرو! مانه د سرور ډکي نغمي مه غواړئ
 مانه د وخت د نمرودانو قصيدي مه غواړئ
 زه د حالاتو کربلا باندي ماتم کوومه
 مانه ماتم کبني دخنداډکي قصي مه غواړئ

منم چي ستاسو زره رنگين رنگين شعرونه غواړي
 ماتہ خولي خولي مزدور ډکراچي مخکبني شي
 وایم چي تاسو ته مي شونډي زلفي اوستائلي
 راته بدحل د خپل اولس د بي وسي مخکبني شي

داوچي شونډي چي وختونوترې خنداوړي ده
 دخوار اولس دشونډوکومي رنگيني اوستايم
 ملگرو! وایي چي مستي او که ماتم اوستايم
 تلسوخوشحل کرم اوکه خپلي بي وسي اوستايم

يو خوا بر بند، لغر بچي دخوار مزدور وينمه
 بل خوا غټان نشوکبني مست مخمور مخمور وينمه
 خدايگو تري سترگي زه په بل خوا اړولې نه شم
 چي د وخت ژرنده کبني دل شوه خپل جمهور وينمه

وايم چي تندر شوه، اسمان نه پري راپرپوتلې
 چا چي زما د اولس شونډو نه خدا وړېده
 وایم چي اور شوه، ورته چغه دغيرت جوړه شوه
 چا چي زمونږ خوارو جونگرو نه رڼا وړېده

زه يوشاعريمه چي چرته څوڪ سلگي اووهي
زماپه زره کښي د آهونو د نډوڪار جوړ شي
وخت چي د چا د ارمانونو مري اوخړپوي
ورسره سم زمپه زره کښي ويرننار جوړ شي

زما شاعري ده، د اولس د سوکالي له پاره
زه خولیکل کوم د ژوند د خوشحالي له پاره
زه خپل غزل ته چرته ښه گډوله نه شم
نه شم کوله شاعري د خرمستي له پاره

۱۹۷۶ء لاچي

.....***.....

تکل

د بنائيسټ او د بڼکلا په کلو گرځم
 پکښي مينه او وفاگانې لټومه
 رنگينۍ چې د نظر کچکول کښي راوړم
 تصويرونه ترې د بڼکلي جوړومه
 تخيل چې زما مست شي نو اوخاند
 ځان سره ټوله دنيا اوخاندومه
 داسې وخت کښي مي احساس راولر زېري
 څو شعرونه پرې د سوي زړه ليکمه

کله کله چې د ژوند بازار ته لاړ شم
 لوت په بيه انسانان پکښي خرڅېري
 ما سودا د خپل ضمير پکښي کوله
 وي چې دا دلته پرېمانه ملاوېري
 نور استون شوم خپل تندي ته مي تق وړکړو
 ما وي دلته کښي خو مړه خلق اوسېري
 سر ټوب نه دلته خلقو لاس وينځله
 بس چري د ظلم يو په بل گزېري
 بيا راوان شم، د احساس په نيلى سور شم
 وردننه په سپين کور شم د پيرانگانو
 ما وي خپر د امن غواړمه له تاسو
 اے د امن دعوه گيړو انسانانو
 فلسطين او په کشمير کښي چرته اورئ
 دا بي وسه شان سلگي د مظلومانو

د غيرت کور مو کابل شو لوتي لوتي
 ککړي پکښي الوځي د ځوانانو

بی نوا بیا د قامونو کور تہ لارم
 ما وی امن پسی دلتہ یم راغلی
 خو افسوس ہلتہ قصہ خۂ اپوتہ وہ
 ہر کمزورے وہ لبوانو پرزولے
 دلتہ مور د امن مرہ خو لا پخوا وہ
 دا لا چا وی چہ مظلوم دے چا ژرلے
 د کمزورو دلتہ حق د ژوندون نشتہ
 د ژوندون حق یی ہیچانہ دے منلے
 سوداگانی دیو بل پکینی کپدلی
 دا قصی می ہلتہ دپری اورپدلی

نو بیا راغلم خپلی خری پینتونخوا تہ
 ما وی خان کۂ پہ دنیا پیژندل غواری
 نو راوینش شئی گنی وخت بہ داسی راشی
 ہیخ بہ نہ شئی کۂ بیا دپر خۂ کول غواری
 حق غوبنتے نہ شی پہ زور اخستے کبری
 نو رپاخئی کۂ خپل خان مو گتل غواری
 گوری نہ چہی د برلین دپوال راپربوت
 نور بہ خۂ نمونہ تاسو لیدل غواری
 دکوریا خلق ہم گورہ یو خۂ کبری
 د ترون رسی بہ کلہ نیول کبری

د نری د واقعاتو سبق واخلئی
 دا ترخو بہ تاسو خپلہ کبسی جنگبری
 ہر بابا درتہ ویلی دا صفا دی
 کۂ وینن نہ شوی پینتتو! گورہ ورکبری

آگست ۱۹۹۰ء دوی

.....***.....

د شيونكى سندرہ

خُنُو واورپدده كانه شُو
 خُنِي پوه پري هډو نه شُو
 لر او بر كښي اورپدے شوه
 د شپونكى د خالي سندرہ
 چي چا واورپدده كانه؟

وي چي خداے پاڪ پيدا كړي
 په خپل فضل پښتانه دي
 گران په ما چي له هر څه دي
 د مودو راسي وده دي
 بس هم دا راويني وومه
 لپوني د خالي خبري
 چي چا واورپدي كانه؟

تر آته سوه كالونو
 چي يي راج كړلو په زړونو
 د پښتون په نوم تر عمره
 يي ادولو تيارخونو
 هغه قام راپارومه
 ورتته خان وريادومه
 د شپونكى د خالي سندرہ
 چي چا واورپدده كانه؟

د خپل زوره خبر ننه دی
 گنې ننه دی دومره مری
 بنه ساده دی بنه سپین زری
 دا څوک نه غواری هیڅکله
 چې دې وین شوی دا وگری
 دنیا اوخته سپورمی ته
 دوی په خپله کنډې اخته دی
 وې چې دوی بس پوهه وومه
 سریتوب ورتنه بنه ایمه
 د شپونکی د خلی سندر
 چې چا واورپده کنه؟

چا چې واورپده روان شو
 نه په خان نه په جهان شو
 ځنو وې چې کافران شو
 ما وې بنه مسلمانان شو
 د ایمان خاوندانان شو
 خو نه دا یې چې اووې
 د جنات تپکه داران شو
 نه یې دا خبره اوکړه
 چې اسلام ته خطره ده
 بس همدغه څو کسانو
 د شپونکی د خلی سندر

دا سندر تل وئله
 خپل واکې د خپل و خلقو
 مونږ په خپله خاوره غوړو
 دا وطن مو پلار نیکونو

پہ ســرو وینو دے گتے
نن پیرے گپدہ راجہ ولی
خو پیرانگہانو خو لبوانو
نو مونہر دا نہ شہو زغملے
چہی بہہ دوی تپکداران وی
پکینہی مونہرہ بہہ خواران وو
بس ہم دا نہ شہو کولے
خان تہہ حق غوارو پہ نہرہ
خو یوہ خبہرہ واورے
کہ یو خان نہ شہو ملگرو
لاس بہہ مہرورو
بیبا بہہ ژارو

.....***.....

زه او ته

ته دي ورځ په ورځ غټېږي، زه چې خوار يم لا دي خوار شم
ته خووښي دخپل قام څښي، زه دي هسي گهنگار كړم
دا لا څرنگي انصاف دے، داسي ولي اخر كېږي
زه په دي خاوره پيدا يم، ولي بيا دي هم غدار شم

ستا بچي دي سبق وائي، په لندن او امريكي كښي
او زما بچي لگيادي، څپر لاندې مدرسي كښي
ستا بچي چې دلته راشي، پاتې كېږي به بنگلي كښي
او زما بچي به ناست وي، څوكيدار يې دروازي كښي

دا لا څرنگي قصه ده، چې لنډېږي نه اوږدېږي
دا څه داسي ماشوره ده، چې وړانېږي نه سمېږي
د مغرب خبرې دلته په مشرق كښي چې چلېږي
دا زما نېستي به دلته، خدائيگو كله نه غوڅېږي
دا ته ته يې او زه زه يم، دا قصه چې ختمه نه وي
دا د ځان ځاني خبرو دېدبه چې ختمه نه وي
د زورگيرو په دي زمكه، دېدبه چې ختمه نه وي
ستا په سر كښي دا زما دسر سودا چې ختمه نه وي

ستا به سر ته خطر ه وي، همپشه به زه په دار ووم
ستا خوښه به حرام وي، زه به هم په هارے ناتار ووم
ته به دغسي څرېږي، زه به هم دغسي نادار ووم
دغه زمكه زما مور ده، زه به تل ورځني څار ووم

دازما او ستا خبره د آقا او د غلام ده
تہ ہوس یی پہ مخ کرے، ستا مقصد عیش و آرام دے
ستابہ لاس کبھی چہ زہ وینم، د غریب د وینو جام دے
ماتہ ژوند زما پکار دے، دا زما د ژوند ناکام دے

چہ لندن او امریکی کبھی تہ زما سودا کوے شی
خنکہ ژوند بہ بیالہ مانہ پہ دہ محکہ تپروے شی
زہ بہ مینہ تول پہ تول شم، کہ تہ داسی ہم کوے شی
خپلواکی د پلار پہ وینو کہ گتلیے راکوے شی

تہ می سر تیتول غوری، داسی کلہ زہ کوے شم
ما کہ تہ آخستل غواری، نو زہ کلہ خرچیدے شم
کہ تہ ما خپلول غواری، نو زہ مینہ درکوے شم
کہ جنت جوړول غواری، نو زہ مینہ درکوے شم

داتہ سر دیو انسان دے، ہلتہ تاجور کرے دار دے
تاجور کرے لا زمونرہ پہ سرونو اقتدار دے
خو کہ وطن جوړول غواری، دا وطن بہ تول جنت شی
زہ او تہ بہ جنتی شو، پہ نصیب بہ مو راحت شی

.....***.....

مینه او وطن

ما به ترخ کښي کتابونه وو نیولی
 پاس په بام یوه جینی به وه ختلي
 زه چې تلم په کومه لار به مدرسې ته
 دي خندل به راته پټ پټ غلی غلی
 ما به وي چې لا وړه ئي نه پوهېږي
 زما لار کښي یه جینی! څله او درېږي

دي به هره ورځ په گټو زه ویشتم
 دي به خامخا مدام داسي چېرلم
 د دنیا او مافیهانه ناخبره
 دي به ماته زه به دي ته خندېدل
 ما وي هسي نه خبره دا د نياشي
 دغه خلق به دښمن زما او ستاشي
 دي به وي چې زه لیلیا ته مي مجنون يي
 زما زړه او زما، ځان زما ژوندون يي
 دي وي زه که څه پروا ددي دنیا کرم
 بس یو ته، زما د سوی زړه سکون يي
 زه په دي او دا په ما به نازېدله
 هيڅ په سود او زیان د ځان نه پوهېدله

دا جینی چې ورو په ورو رالوئېدله
 چم گاونډ کښي ډېرو خلقو او غوښتله

بي زمانه يي ٺوڪ خوبس په دنيا نه وو
ما هم ڪڪه دا په مينه اوکوئڊله

نو روان د ژوند په لار غاڙه غري شو
خپل خپلوان مو د واده، په تياري شو

د واده نڀڻه مو راغله، رانزدي شوه
آخر ناوي شوه، ډولي ڪښي ڪښناسته
مور او پلار په دعاگانو دا رخصت ڪړه
په سنڌرو ڪښي همزولو اوستائيله
په جامو ڪښي نن دا ڪله ځائڊله
سري ډولي ڪښي زمونږ ڪور ته چي راتله

په حجره ڪښي درزاهار وه، د ډولونو
يو باران وو نن په ما د سرو گلونو
چي يو غږ شو هلته شابه زلمو پاڅي
ضرورت دے نن وطن ته د سرونو
گني هسي هم بي نومه بي نشان يئ
په تاريخ ڪښي ڪه ياد شوي سربازان يي

ما وي نن مي چي وطن ته ضرورت دے
دا يم وراغلم چي زه ورنه قربان شم
ما وي نن مي په وطن شوے يلغار دے
ڪه دا اونڪرم نو ورڪ به له جهان شم
ما وي مينه، وينه دواڙه به تري خار ڪرم
غابن به مات د هر غليم د هر غدار ڪرم

نوبي ۱۹۷۴

.....***.....

زما وطن

چي ڀرون وءَ، هغه نـن دے
هغه ملڪ، هغه وطن دے

هر چا اوخورو ڪءَ هر ڇو
ولي بيا هم ڀر شته من دے

د اسلام ڀه نوم جوڙ شوے
ڀڪنبي زور دے د خـدايانو

زما هير برڪت شاه شـي
دا چي اوخورو پيرانگـانو

زما لاس ڪنبي چي توپڪ دے
او د امن ڪـرم غوڻنـتـه

ميرتون باندي چا ڪـري
دلـم د سر سـاتـه

دا خو داسي رنگ قصه ده
چي مجنون يم ليلا غوارم

داسي حال ڪنبي زه ملگـرو
د وطن سن سـنـدي وايـم

۲۱ اگست ۲۰۰۰

.....***.....

پښتنه مېرمن

چې يادېری همتناکه، حیاناکه، مینه ناکه
پښتې غونډې به بنځه په دنیا کېنې څوک پیدا که

شی د غوا غوځل نه ستړی، په کتوی کړی لاس ورپوری
د روټو ټبا کړی سمه، بیا تنور سره به ئې گوری
یوخواکړی، بل خواپشي، اے میراته شی اے کوری
اے آخته په نری رنځ شی، کړی بچو ته ستغې سپوری
د سحر نه تر ماښامه، کوی داسې چارې نوری
په دنیا کېنې چرته وی به داسې بله زورناکه
چې ستائینه د عظمت یې په داخوی ټوله دنیا که
نکچه خښتو په کور کېنې دا د حسن شهزادگی وی
د حیا په لوپته کېنې یوه ښکلې ښاپېری وی
داپه کور کېنې راحصاره لکه بنده چې هوسی وی
هیڅ په خوند د ژوندانه که پوهې دا د زندگی وی
دپښتون نکور مېرمنه، دځوند د پښو څپلی وی
دا مظلومه حقیقت کېنې یو نامه د بندگی وی
که هر څو ډېره زورېری، دا نه اف کوی نه اه که
په دنیا کېنې چرته وی به داسې بله همتناکه

چي خوند يي غره نه راشي، ورته داسي دا خدا که
بيا جاجوس په منډه راوړي، ورته دا يکه پيالہ که
ستومانی د تولي ورځي په يو دم ئي دا فنا که
تبر، لور ورنه سنبال کړي، يکه دا ورته پيالہ که
دا رنگ مينه، خدمتونه د خاوند هميشه دا که
په دنيا کښي چرته وي به داسي بله همتاکه

دايي لاس وپښي چاپي کړي، تر هغي چي داښه دمه شي
دپښتون لکور مېرمني، زړه بيا هغي وختي ښه شي

.....***.....

اعلان

د سحر نہ تر مابنامہ
 شپہ او ورخی بہ لگیایوی
 کروندی او اوبہ خور بہ
 دہ پپہ وچ اوکرس بدلی
 وجود ہرہ ورخ کولو

د اسپین زیرے ہر سحر بہ
 لہ خپل کورہ راوتلو
 چہ مابنام بہ کور تہ لارو
 چرتہ سپر نیم ورہ بچو تہ
 پہ خیرن خار کنبی یورو

خداے بچی وو دپر ورگری
 ژوندی خہ وہ یو دوزخ وہ
 پکنبی دا بہ سوزدلو

پہ دلو دلو غنم بہ
 د خان کور تہ یی لپرلو
 خو ددہ پہ خوار قسمت کنبی
 یو چپہ وچہ ہوی وہ

یوہ ورخ سحر وختی چہی
 کالہ دا راپاڇپ دلو
 شہزادگی د ژوندانہ تہری
 لہری لارہ ہغہ خاے تہ
 چہی تہری بیرتہ ہغہ خاے نہ
 ہیڅوک بیانہ دی راغلی

نو ملا صہب د جماعت نہ
 دا اعلان اوکرو ملگرو!
 چہی د برکلی خانانو
 ہغہ خوار غریب نوکر یہی
 ماسپینین لمانخہ نہ وروس تو
 ددہ خوار بہ جنہازہ وی
 دا بہ خاورو تہ سپارے شی

جنہازہ چہی د سپین گل کاکا
 لہ خپل کورہ راوتلہ
 خپلو لونو او خاامنو
 ورتہ سقاط کنبی خپلی اوبنکی
 تویلی او لبرلی

دا د ہغہ چہا نوکر وہ
 چہی پہ کور کنبی ہرہ شپہ بہ
 خرمستی دی چہی کپہ دلی
 خو ددہ خوارو بچو تہ
 سپوری ستغی او دیکہی وی

ہغہ کور د لہوی خان وہ
 ہلتہ تل شراب کباب وو

دغه کور دیو غریب وه
دلته لوره، دلته تنده

د غریب سړی په کور کبښي
وچ سوکرک تشي شوملي وي
دپر خامن او دپري لونه
دایي لویه سرمايه وه

.....***.....

دا خوک دے؟

پہ زرو لارو روان دے
عجیبہ غونہ دی انساں دے

نہ خبر لہ خپلہ خانہ
نہ خبر لہ دی جہان دے

دا چہی چرتہ گتہ گوری
نو ختلے تر اسمان دے

کہ یہ ہاتہ کار اونہ شو
بیباپہ بل خوا دا روان دے

وروستو مخکبہی ہیخ نہ گوری
نہ پہ سود او نہ پہ زیان دے

کہ تا غورہ گوتہ ورکرہ
نو بیبا تا خنی قربان دے

خہ چہی زرہ ورتہ اووائی
ہغہ کار پسہی روان دے

زور دے خو بیبا ولی؟
دورور مرگ ورتہ اسان دے

پہ ترخی دا نہ پوہپری
خوی یہ دا رنگ خہ بل شان دے

پہ خبرو دے کہ پوہہ کیری
نو بیاسخت لکہ سندان دے

خو افسوس چہ نہ پوہیری
بس یو دا پکبئی نقصان دے

گنی عقل، فکر دپر ہم
خداے ورکرے بنہ پریمان دے

دا پہ خپلہ خان تہ سپر دے
دده بل شانہ گزران دے

دده چرت نہ خرابیری
خوک سپورمی تہ کہ روان دے

دا چہ اورسی پنجاب تہ
بیایاد شوے دا پہ خان دے

کہہ دا لار شی کراچی تہ
خلق وائی چہ پتہ ان دے

دا پہ خپلہ ہر خہ، ہر خہ
دا پہ ما بانہ دی دپر گران دے

چہ زما دقام زلمے دے
زما روح دے، زما خان دے

.....***.....

آزادی

هغه آزادی چي مونږ په سرو وینو کټلي ده
تش د زنده باد په نعرو مونږه تل پاللي ده

هغه آزادی چي ماوی جور د امن کور به کړم
هغه مې له سره نه لیدلي، نه موندلي ده

هغه آزادی چي مونږ د سر په بدل غوښتي ده
هغه اقتدار دپاره مونږ نیمه بائيللي ده

هغه آزادی چي خوشحالی اوسو کلي راوړی
هغه هره ورځي هره شپه مونږه ژړلي ده

هغه آزادی چي د اغیارو منت باره ده
هغه خونن ځکه دم ختلي، ساه رابنکلي ده

هغه آزادی چي دشپونکی د خلي سندرہ شي
هغه د خپير په دنگو غرو کښي غلي غلي ده

هغه آزادی چي مونږ ته زېرے د سحر راوړی
هغه تورو شپو کښي د حالاتو مونږ ليدلي ده

هغه آزادی چي مونږ يي غواړو ولي نه راي
هغه بيا له سره د سرونو قرباني غواړی

هغه ازادى چې مونږ يو موټى، يوه خله كړي ټول
هغه بنه په زوره ترانه د افغانى غواړى

هغه ازادى چې ټول وطن پرې مينه مينه شى
هغه د اعجاز غوندي سر تيره لپونى غواړى
۱۴ اگست ۱۹۹۷ دوبي

.....***.....

منزل

چي مي لار تياره تياره وي
پکيني هم وي گرنگوننه

شل زمونر وي پيني لاسونه
او په سترگو هم رانده وو

دا سي حال کيني به ملگرو!
مونره اورسو منزل ته

که زمونره دغه حال وي
دا خو دوه پنخوس کالونه

داسي زرکاله که تپر شي
مونر به وايو چي روان يو

خپل منزل ته به رسپرو
ولي دا به زمونر خيال وي

حقيقت کيني به ملگرو!
دا به تش د خوب لیده وي

هغه ملک چي مونر گتله
په يونوم د دين اسلام وه

مونز پری داسی کانی اوکری
جماعتونہ مو مورچی شوئی

او کورونہ مقبری شوئی
مونز یو بل تہ نیغی توپی

تل دکفردی نیولی
نہ پاخہ مسلمانان شو

نہ خو پوخ زما ایمان شو
داسی حال کبھی بہ ملگرو!

خنکہ یو موئی او یو خان شو
تسش دخلی پھ پزو پوزو

کہ پاخہ مسلمانان شو
چی ہر کس پکبھی لیڈر دے

دہر چا خپلہ پارٹی وی
ہر یو خان لہ پکبھی سپر دے

دابہ سومرہ خان خانی وی
داسی حال کبھی بہ ملگرو!
مونزہ اورسو منزل تہ

.....***.....

مولانا استادنا عبدالمنان عبید دویم ماڏون صیڀ

د لاجی

یادگیر نه:-

د سینی ختکو روحانی، علمی شخصیت مولانا استادنا عبدالمنان عبید د کال ۱۹۷۷ د جون د میاشتې په دیارلسمې نېټې د نری بس په حادثه کښې په حق اورسپډه. په صابر اباد ضلع کرک کښې د خپل استاد د جنازې نه په واپسی کښې ورته دغه حادثه پېښه شوه.

د ختکو د سر سیورے، د ختکو د زرۍ سر وۀ
حالانو په تیلو کښې روڼېدلے سپین سحر وۀ
ترېنه جمع چار چاپېره به هر وخت وۀ تزی زرونه
ناقلاره زرو دپاره د سکون حوض کوثر وۀ

ختک هسی هم پېر خوار وو، اوس لاور هم خوارو زار شو
دهستی لوري غونډی نه حقیقت کښې راگوزار شو
چې سالار راځني لارو، د مرگی په خوب وۀ شو
پښه نیولی کاروانونه سمه لاره کښې ایسار شو
د رسمونو، رواجونو بتخانی یې نرولی
په مړو زرونو کښې یې شمعی د توحید به بلولی
که هرڅو په چاپېرچل کښې هره خوا تیاره تیاره وه
دا تیري د گمراهیو په ایمان یې روڼولی

دانسان د احساس سترگی رڼدی شوي وي ملگرو!
ورور د ورور په مری ناست وۀ، نبل غوښي یې خورلي
انسانانو کښې د مینې ورورولی جنابت سلړه وو
مړي سکروتي وي، ایري وي چې بس نوي به پوکولي

خٲك اوس لاسونه مٲری، سر تتدی وهی په زوره
خدايه! نهٲ دے نز غملو، دغه غم خٲهٲ داسي غم دے
خلق ٲٲردی ٲيداشوی خو ٲيا هٲر شي ٲس لهٲ مرگه
خو په مرگ د مولوی صٲٲ نن په هر سٲری ماتم دے

دے چانهٲ وهٲ ٲٲژندلهٲ نويٲ هر خوك وو ٲٲژندلی
خو په مرگ ٲي ٲيا هر چا وو بنهٲ په زوره زور ژړلی
د فساد تورو تيارو كٲٲي د توحيد بله ٲيوه وه
د اعجاز غونديٲ بي لارو ته ٲي سمه لار بنودلی

.....***.....

تصور او خوب

لکه د ژوند تودو سړو نه يو ستومانه زرگه
دچا خيالونو کبني خان ورک کړی ستومانی اوباسی
يايو مئین زړه چې مایوسه شی، دچاراتلو نه
نور وس یې نه وی خودخلي نه اسوبلی اوباسی

يايو خولي خولي مزدور چې په خپل کت او پوزی
خپل مات وجود وده کوی، بی ارامی اوباسی
يا يو د هار تندي وهله چې په جام پرپوزی
په غټه غټ اوڅبني اوبه، تاؤ له زرگی اوباسی
داسې زه هم چې کله کله ناقرار شمه دپر
راخی که نه راخی خه خوب خو خان په زور وده
ک

کله په مخه مي چې خپل سوی فکرونه واخلی
خان له یوښکلی شان رنگینه دنیا جوړه زه کرم

چې تصور دي کله کله را په زړه شی گلي!
وايم چې والوتی او تاته په هوا دراغلی
روغ لپونې شم، نه په خان نه په جهان ووم گلي!
هر خه چې کپړی خو یو خلی خامخا دراغلی

لکه شاعر باندي الهام چي د شعرونو اوشی
قلم راواخلي او کاغذ باندي غزل اوليکی
په تصور کښي په وطن د ښاپيرو اوبلوسی
هاته د حسن ښاپيري سره چيرل اوليکی

او کله خيال کښي چرته لار شى دجانان غبري ته
هر يو اندام ته يې حيران شانته ليدل اوليکی
دا مصور چي يو رنگين غوندي شاهکار جوړوی
ورسره سم د خپل مټين زره درزېدل اوليکی

دغه شاعر چي په لفظونو کښي تصوير جوړوی
خان ته يو ښکلے شان رنگينه ښاپيري جوړه کړی
دغه شاعر چي د خپل خيال په رنگينو کښي ورک
ش
په تصور کښي څومره ښکلي دنياگی جوړه کړی

وايم تر څو به مي په زره باندي ورېري گلي!
آخر شاعر يم قلم پورته کړم غزل اوليکم
په تصور کښي دي سري شوندي، سپين رخسار
راول
زره غلوم، ورته شعرونه د چل ول اوليکم

ځکه زه چي ارسطو د مملکت نه گلي!
د تصور په دي گناه ويستلے شوے يم
اوس هم هغه يم، د خيالونو د دنيا اپلاطون
پردو خو پرېرېده، خپلو هم ډېر ډېر رتلے يم

.....***.....

لاچي کلي ته د يو وزير په راتلو

چرته خبره چې د خټي مرولو اوشي
د سترگو رپ کبني ورته هلته خټه ور اوري
يا آوازه د يو وزير نيم د راتلو اوشي
ورته ستر خټي وري تری دومره زر اوري

چرته وزيرچي لارخطاکري زمونږخواله راشي
نوورته مخکبني خودعرضه څو مشران اودروي
شغ شي وزيرچي ورنه تېر شي، خړي ځلي پاتي شي
دوي وازه ځله لکه سرکوزي گيدران اودروي

چرته وزير ته که يو کلي کبني ټيکاله اوشي
ورته سترخټي او پلن سري څو مشران راشي
امسا په لاس، نېغه شمله دکلي خان او ملک
د مودو اوږي ورته داسي غريبان راشي

يا کله وخت چې د ووتونو اخستلو راشي
مونږ غريبانو ته هر خوانه ليدران رادرومي
مطلب يي خپل وي، دروازي ولي زمونږ ماتوي
غرض راخستي مونږته داسي بېرکسان رادرومي

داسي مشران به وائي، مونږ ته وايه گټه اوکري
چاچي مدام دخپل اولس په سر روپي اخستي
دا هم هغه دي، د انگرېز خوشامدگرو ځامن
چاچي انعام کبني د انگرېزانه نوایي اخستي

اے د مشرانو نه محرومه ليونو خٽڪو!
رائي چي مشر خان له اوگورو، لښڪر جوړ ڪړو
دوخت خانگوكښي وده شوو اے ڀرتو خٽڪو!
پاخئ راوښي شئ چي د شپي خني سحر جوړ ڪړو

.....***.....

د قرباني غوايه

يو ساتلے شان غوايه وء
داسي بل كلي كني نء وء

هر چا غور نه وء نيولے
بنكر چي يي نء وء حكه بنه وء

سوداگرو كله يـو خوا
كله بل خوا كرزولو

نء يي پرش وء چا لي دلے
نء يي خوك راپرزولو

قصـابانو ددي كلي
قربـاني تـه وو ساتلے

ددي گـدو بـزو و طـن كـني
بي قيمـتـه وء خـتـلے

د آخـتر نه مخـكـني دغـو
ظالمـانو نن قربـان كـرو

ددي گـدو بـزو و طـن كـني
ژوندي هر خاروي ته گران كرو

.....***.....

اختر مو مبارک شه

فلسطين کڻي چي سري ويني دي بهڀري
سره اورو نه په عراق باندي ورپري

افغانان سره په خپله کڻي سڀري
په کشمير کڻي لږ په ډېرو راسورپري

چيچنيا او په بوسنيا کڻي چي خه کپري
مسلمان دے په هر خائے کڻي چي قتلپري

داسي حال کڻي چي راغله دا اختر دے
خه زما مبارکي ته نه جورپري

خو مجبور يو چي زمونږه خوشحالي ده
خکه يو بل سره خاندو، خوشحالپرو

خو بيا هم دومره بي خونده خلق نه يو
چي د ورور په قتلپدو به نه ډرډېرو

خکه وايو چي اختر مو مبارک شه

.....***.....

يو تاثر

لکه يو ترے مسافر چي د اوبو په طمع
چاپه در لکه سوالی سترے ستومان اودری
تش دجامونو په کرنګا يي خله اوبه اوبه شی
دا د يو گوټ په طمع هسي حق حبران اودری

داسي هم ماته يي کول د سترګو تش ستونه
کله پېرزو يي وو په ما د ميني دا خوندونه

يا يو یتيم چي ورے ترے د چا کور له راشی
ورنه ډوډی غواړی د خپتي لېونی په خاطر
دکور خاوند يي په دیکو دیکو له کوره شری
دے اورته پښو کښي بس لو غړی ډوډی په خاطر

داسي ماهم ورنه دميني خپر غوښتو ملګرو!
زره مي بي وسه ورته پښو کښي لو غړ ډوډو ملګرو

نه يي په ما د خپلي ميني پېرزوئينه اوکړه
د ميني ترے هر ارمان مي په ارمان پاتي شو
نه مي ترې سترګي مړيدې او نه مي زره صبر ډه
بس په ليدو ليدو کښي زره مي حق حبران پاتي شو

.....***.....

ننگياله خوشحال

د اورنگ د عظمتونو غرور مات شو
چې راپورته يو پښتون له اکوري شو
د افغان په ننگ يې اوتړله توره
په اورنگ باندې يو تندر د اسماني شو

يوه چغه د غيرت او خريست وه
پښتونخوا يې هر اورنگ وټه تنور کړه
غر او سمه کښې خوره شوه دغه چغه
که مغل هر خو بندي په رتنبور کړه

د خيبر له سره داسې غږ يې اوکړو
يه پښتونه! که ويښ نه شوي نو ورکېږي
که پيدا دي په خپل خان کښې اتفاق کړو
هيڅ مغل به دې زير نه کړي که پوهېږي

په يو لاس کښې يې قلم په بل کښې توره
پښتونخوا ئې چې غيرت ته لمسوله
سپين سحر د ازادۍ ته وه لېواله
خپلواکي د خپلې خاورې يې غوښتله

دا يې اووې يا به زه يا به مغل وي
د افغان په ننگ مې توره وتړله
ننگياله د زماني خوشحال خټک يم
د مغل د عظمت مور به کړمه بوره

خو بي ننگو پښتو کښې هيڅ چرت نه وه
د وختونو په زانگو کښې ټول اوده وو

زړه چاودله د مرگي په خوب وده شو
پښتو کبني هغه سره بڅري نه وو

پښتونخوا ئي چي په توره نازېدله
هغه توره د پښتون ده زنگ وهلي
دخوشحال د عظمت ناوي هم خفه ده
پښتو چي د وختونو بنگ دي څښلي

.....***.....

لور

که د قام او د ملت له پاره غواړي
هر ارمان دې دځامنو خدائے پوره که
دبښمنی دپاره ته که د ورور غواړي
اعجاز وائی چي همپش د لور دعا که

زما ستا چي چرته لور اوشی، خفه یو
خدائے که خوے راکړی، جامو کښي نه ځایږو
مونږ آخته آخر په څه په واویلا یو
مونږ د خدائے په دو کارونو نه پوهیږو

ولي نه گوري چي دا هم ستا ځيگر وی
په دي څه چي دا واده شی او د بل شی
چي رنځور شي ناسته ستا دکت په سر وی
ستا نیازبین خوے د واده نه پس بدل شی

دا دي هېر شو، چي پیدا ته لا د چایي
دا که نه وے ته به څنگه زېږېدلې
ته راغله په دي لار په دي دنيا يي
په دي راز ته ولي بيانه پوهېدلې

دغه ستا لور که د بل د کور ښکلا شی
نو هم ستا غوندي زلمی به راپیدا شی
ته د لور په زېږېدلو خفه مه شی
هغه کېږی چي څه خوښه د الله شی

.....***.....

غزل ڇه ته وائي؟

زه دا منم چي غزل ڇه وي؟ غزل ڇه ته وائي
ڪه دا د سرو شونڊو خندا ته د بنڪلا ته وائي
نوزه غزل د چا بنڪلا پوري محدود نه ساتم
زما غزل د خوشحالي بنڪلي صبا ته وائي

غزل يو صنف نازڪ سره خبري نه دي
غزل د وخت د تقاضو آئينه دار جور شوه
غزل د لور تخيلاتو وسعتونه لري
غزل دهر دور د تاريخ بنڪله شاهڪار جور شوه

غزل د نرمو تورو زلفو سره لوبي نه دي
غزل انسان ته سمه لاره د ژوندون بنودل دي
غزل يو مينه او د ميني خرمستي هم نه دي
غزل د ميني وروولي او د ترون بنودل دي

وايم غزل د خوشحالي د سبباون زبره دے
وايم غزل د ظلم شيپي د زره چاودون زبره دے
وايم غزل په ظالمانو د عذاب چغه شي
وايم غزل مظلوم انسان ته د ژوندون چغه شي

لاچي ۱۹۷۴

.....***.....

شهناز

(د گهمکول شريف (کوهات) په غرونو کښي يوه معصومه جيني چي يو ظالم د ميني په جرم قتل کړه، د هغې جرم دا وه چي هغه په دغه ظالم مينه شوې وه. دا د کال ۱۹۷۶ واقعه ده)

مينه کول خو زه منم ملگرو! بد خو نه دی
خو دا وړ سترگي زمانه په مينه خه پوهېږي
دلته خو مينه حقيقت کښي د هوس نامه ده
دلته د ميني په گناه هره شهناز قتلېږي

آ ميموني خو لا غوتې وه، غورېدلې نه وه
د زماني د شېر عالم د لاسه اورېژېده
لا پرې بادونه د سپرلي هم لگېدلې نه وو
د زماني سپېره خزان لمبو کښي اوسوزېده
آدفطرت دېنکلي حسن زړه راښکونکي شاهکار
چي يي بنائيسټ ته پسخېدل به د بهار گلونه
داسي شاهکار چي ړنگېده او ماتېده ملگرو!
ولي مات نه شول د اسلم غوندي ظالم لاسونه

د پېغلتوب په بام ختلي آ نيازبينه جيني
خومره نا ترسه په چرو د يو يزید قتل شوه
د خپلي ميني تقدس باندي مئينه جيني
دخپلي ميني په ناموس لکه شهيد قتل شوه

دلته خو مينه يو گناه ده نور هر خه روان دی

حُڪه شهناز په دې گناه باندې قتلېږي مدام
چې دا دستور او دا سماج او دا نظام وي تر څو
مينه به داسې بدنامېږي، رسوا کېږي ترڅو

راځي په مرگ يې چې ملگرو په جار جار وژاړو
څومره ناترسه نن د مينې ميمونې قتلېږي
راځي سماج ته په دې ظلم احتجاج چې اوکړو
گني ظلمونه به مدام داسې په مونږه کېږي

.....***.....

ارمان

ستا شباب زما جنون وے
تہ لایلا او زہ مجنون وے

تہ زما وے او زہ ستا وے
نہ خفگان نہ زہ بدون وے

تہ د مینہ شہ پرینی وے
زہ فرہاد غونہ پیستون وے

ماپہ لپو لپو و خنبہ لے
لہ ہر غمہ پہہ امان وے

خبر دہ نور کہہ ہیخ ہم نہ وے
خویوزہ او تہ جانان وے

تہ د مینہ سہاز چہ لے
زما سر ستا پہہ زنگون وے

چرتہ لری پہہ صحرا کنبہ
دوارو یو خاے کنبہ ژوندون وے

چرتہ لری یو جہان وے
بس د مئہ و بنہ دوران وے

سر می ستا پہہ زنگون پروت وے
پورہ دا زما ارمان وے

.....***.....

عشق

عشق د حالاتو د تلخی نه زېرېدلې څړيکه
 عشق دپي مخو بي رخی نه بورنېدلې څړيکه
 عشق د زخمونو د سرخی نه رالوېدلې څړيکه
 عشق دسري ويني دگرمي نه څڅېدلې څړيکه
 عشق داوولس په غم لړلي د ژوندون قصه ده
 نه دا يوازي د ليلا او د مجنون قصه ده

عشق د کلهم انسانيت د ورورولي فلسفه
 عشق دانسان د محبت او سوکالي فلسفه
 عشق د زردار او د نادار د يوالي فلسفه
 عشق دخوشحال دننگ وپت، پښتونولي فلسفه
 عشق دخوشحال نتوري شرنگ او د غيرت قصه ده
 نه د ليلا او د مجنون د محبت قصه ده

عشق مړېدل، ژوندی کېدل دی د صبا په تکل
 عشق غورېدل او رېږېدل دی د خدا په تکل
 عشق غورزېدل او پاڅېدل دی د بيا بيا په تکل
 عشق سوزېدل او بلېدل دی د رڼا په تکل
 عشق د حالاتو د تيرو د زړه چاودون قصه ده
 نه ده يوازي د ليلا او د مجنون قصه ده

عشق د خپل ځان په معرفت دی د الله پېژندل
 عشق په مجاز کښي همېشه د حقيقت لټول

عشق په صحرا كښي د ليلا د ښكلاگانو ليدل
عشق په خپل ژوند كښي په ژوندون پسي مدام گرځېدل

عشق د حالاتو د تيرو د سباوون قصه ده
عشق دظالم دظلم شپي دزړه چاودون قصه ده
نه دا يوازې د ليلا او د مجنون قصه ده
عشق داو لس په غم لړلي د ژوندون قصه ده

.....***.....

لاچي چي زما پلارگنه کله دے

خزانہ د تاریخونو، دازمونبر کله لاچي ده
آئینه ده د وختونو، دازمونبر کله لاچي ده

دبابر نه ترخوشحاله، په دي لاردي پپرراغلي
دغي زمکي دوختونو پپر جنگونه دي ليدلي
تکانه يي د فوځونو، دا زمونبر کله لاچي ده

افرپدي، ختک، غلجي اوتورخپل پکښي اباد دي
اکورخپل، موجيان او داسي بده خپل پکښي اباد دي
خپلخانه ده د قومونو، دا زمونبر کله لاچي ده

د ولي نه درابو کاڅو پوري دغه واره کلي
د سيني ختکو نوم باندي يادپري دا بناغلي
آستانه يي ده خپلونو، دا زمونبر کله لاچي ده
دغي زمکي پپرنوموري باتوران دي زپړولي
دمراني په دنيا کښي ټول جهان دي پپړندلي
مبخانه د عظمتونو، دا زمونبر کله لاچي ده

دخوشحال نه پس ته که هر څو که دلي حالات بدل
ش
دغه خلق نه چا خپل کره، نه په خپله دچا خپل شو
نشانه ده د ظلمونو، دا زمونبر کله لاچي ده

په دي مخکي پيداشوي لوئي لوئي عالمان دي
هم پيدا پکښي بي شمېره شاعران اواديبان دي

درس خانہ دہ دعلمونو، دازمونہر کلے لاجی دہ

چار چاپپرہ تری پراتہ دی مزارونہ د بزرگانو
چی یی زرونہ رونول بہ پہ توحید د انسانانو
درس خانہ دہ دعلمونو، دازمونہر کلے لاجی دہ

د مالی خلی پہ خوا کینی دغہ خر پر زمونہر کلے
گران دے دومرہ پہ ما گران دے لکہ وی دلیلا کلے
درخانہ دہ د لعلونو دا زمونہر کلے لاجی دہ

.....***.....

دنیا

چي نۀ ستاده نۀ زماده
دا دنيا وايه د چاده

کۀ يي غواړي چي داستا شي
نۀ خپل پري، بي وفاده

چي نن شته او صبا نشته
د شگي هسي خُلا ده

د يو خو ورخو لۀ پاره
يو رنگينه مشغولا ده

چي ستا دوي سترگي غر پري
هم بنائيسته ده هم زباده
تابه خان پسي راکاري
چي تر خو ئي ستا سودا ده

بلاگاني ترې جوړ پري
دا بلا داسي بلا ده

وايه چاده خپله کري
وايه چا سره پخلا ده

نو بيا خله پسي درومي
چي نن شته صبا فنا ده

آ، پے زرو نو بادشاہی کـ پـری
د انسان عظمـت هم دا ده

خـبـر بـنـبـگـرہ دی، د بـل هم
د دنیـا دا مـدعا ده

د ر ح م ن د غ م و ی ن ا د ه
د ر و غ ن م د ی د ا ر ب ن م ت ی ا د ه

.....***.....

هغه څوک وه؟

هغه څوک وه؟ چې د غرونو شهزادګۍ به يادېدله
چې به کوزبه سمې له راغله، ترې حيا به شرمېدله

هغه څوک وه؟ ټوله شپه ئې چې ميچن به غروله
د ملا بانګ سره سمه چې سحر به پاڅېدله

په ستر غولۍ کښې به دا لکه د زرکې گرزېدله
دغه حوره د جنت مې په دې مخکه اوليدله

چې سپوږمۍ يې هم بنائيسټ نه شرمېدله
دغه څوک وه؟ هسکه غاړه چې په ځمکه گرځېدله

چې حيا يې هم حيا ته له ډېر سوخته پسڅېدله
دا چې پټ مخ وه روانه، څومره بڼکلي بڼکارېدله

خبر نه ووم چې دا راغله او په کومې لورې راغله
د هوسۍ غونډې په ډو، ډو له هيبته زغابېدله

خو په سوو لور زړونو لکه تندر غورزېدله
زه څېران ورته ولاړ وم، داچې مخ په وړاندې تلله

داخو هغه پښتنه وه، ما به خوب کښې چې ليدله
چې راوښن شوم ، بيا مې داسې

.....***.....

جمہوریت

گر ہوانونو دیو بل تہ مو لاسونہ اچولی
 د جمہور پہ نامہ گورہ، پہ کرسی یو جنگبڈلی
 زہ د تا خت ماتومہ، تا می پینی دی رانیولی
 زہ نورور سرہ پہ جنگ یم، مونر یو بل دی پرزولی
 تول پہ خپلہ کنبی آختہ یو، دی یو بل مو زولی
 پہ دنیکنبی چرتہ وی بہ، داسی نورخوک شرمبلی
 دا ہغہ جمہوریت دے زہ او تہ یی دعویدار یو
 دا ددگی برکت دے، دیو بل خنی ویزار یو

راتہ وایی سپرلے راغے، تول وطن بہ شی گلونہ
 دا خزان د غریبی بہ، اوکری دلتہ نہ کوچونہ
 ورکوو بہ ہر غریب تہ، ہر مزدور تہ خپل حقونہ
 تولو خوارو د وطن تہ، ورکوو بہ پلاوونہ
 غریبانو د وطن تہ، خوشحالی بہ ورکوو
 مونرخیل پہ غونڈی ناست یو، کوو دارنگی سوچونہ
 لتوو پہ خپلی خاوری جنتونہ، جنتونہ

زمونر داسی خوار قسمت دے، چپی یی لاپہ انتظار یو
 دلتہ دغہ سیاست دے، چپی یو خورہ نو لاپہ خوار یو

.....***.....

اوس ہغه وختونہ لارل

اوس ہغه وختونہ لارل
 تا بہ ماتہ، ما بہ تاتہ
 دغہ زمکہ آسمان یو کرل
 زہ پہ تا بہ ناز بدمہ
 تہ پہ ما بہ غولپدلی
 چي بہ تا د کوټي سر نہ
 ماتہ خومرہ اشاري کري
 ما بہ وي چي درنہ خار شم
 تا بہ وي چي ما درواخلہ
 لري بل وطن تہ بوخہ
 خو ما داکولے نہ شو
 ما بہ وي چي شہزادگی يي
 خو زہ تش د وچي خان ووم
 گني ما بہ چرتہ لري
 دنگو لوړو غرونو مينځ کبني
 د خوړو اوبو پہ غاړہ
 يووړو کي شان کورگے بہ
 کانو خاورو نہ جوړ کړے
 خو ما داسي کوي نہ شو
 اوس ہغه وختونہ لارل
 حُکہ ژوند اوس ہغه نہ دے
 دا دنيا دومرہ وړہ شوہ
 اوس نړی واره يو کور دے
 چي تہ خہ وخت کلہ غواړي
 د هوا پہ خپو هر وخت

زه او ته دواړه خبرې
 بسنه په مينه هم كوي شو
 كه مونږ يو بل ليدل غواړو
 په اسانه هم ليدې شو
 خو اوس مينه هغه نه ده
 چې د زړه په زور كېدله
 اوس چې خه هم كول غواړې
 داپه مال او په زور كېږي
 چري دا دواړه كه نه وي
 نوم د مينې چې وانخلي
 هغه تش د قصو وخت وه
 ما او تا چې اورېدلې
 نه لپلا او نه مجنون شته
 دغه ټول عبث قصي شوي
 كه په مټو كېني دې زور وي
 هر سرې به د ستا ورور وي
 اوس هر خه بدل بدل دي
 نه گودر او نه منگي شته
 د لپلا مجنون خبرې
 د خيالي دنيا قصي شوي
 اوس هغه وختونه لارل
 اوس نړۍ واړه يو كور دے

.....***.....

گلفت حسين شهيد

په لاره دحسين باندی چي تلي دي گلفت
نو خكه خوجنت ته رسېدلي دي گلفت

دنورو سر ساتنه يي د ژونديو لوی مرام وۀ
شرخو بنوسره خكه جنګېدلي دي گلفت

دقام او د ملت دپاره هرڅۀ يي قربان كړل
نو مرګ د شهادت ته خنډېدلي دي گلفت

ژوندون يي آخرڅۀ وۀ، جيو قربان او زارېدل وو
مطلب د ژوندانۀ مونږ ته بنودلي دي گلفت

منم چي دار بنديا دی ،سل دی او مره يو دی مۀ مره
اعجاز خټك هم دارنگي ستايلي دي گلفت

.....***.....

چي ڄنبوي شراب د ميني په نظر د مستو سترگو
په دا خويء مي ځکه خوښ دے دا دلبرمستو سترگو

زما سترگي پري خورپري، زما زړه چي پري ډايه وي
خدائے آبادي لري داسي دا گوډر د مستو سترگو

سترگو سترگو کبني ست اوکړی، رانه اوتبنتی مخ پټ کړي
کوي مينه پټه پټه په هنر د مستو سترگو

څوک يي نه ويني راورومي، څوک پري هڼونه پوهيږي
چي ورپري کله غشي، له سنگر د مستو سترگو

نذراني ورته شاهانو، چي د خپلو زړونو راوري
ما ليدلي په دي سترگو کروفرد مستو سترگو

هيڅ يقين مي خدائے زده نه شي، چي به بچ تري زما زړه شي
راپسي چي لگيا داسي، وي لښکر د مستو سترگو

هر نظريي سخن ساز دے خدائے ورکړے دا اعجاز دے
دا همه غزل غزل شي، په اثر د مستو سترگو

.....***.....

(دا غزل دینون تنقیدی ادبی تولنی په انعامی مشاعری کبني د دویم انعام حق دار گرځولے شوے وه . د طاهرکلاچوی غزل ته ورومیے انعام ورکړلے شوے وه)

ستا د مینې لېونې چې وو، په دار شو
په مئینو کبني دې اوس خو ایله شمار شو

دا حرم کة بتکده وه، نه پوهېږم
لېونے زړه مې په پینو کبني ورگزار شو

په زاریو به دې هیڅکله خپل نه کړم
زما عشق هم د پینتون غوندي خودار شو

غمژن زړه ته مې د سوز سندرې وایه
ایلې سپک خو مې په دې د زرگی بار شو

ستا د مستو خمارو سترگو اثر وه
مېخانه کبني د جامونو گړنگهار شو

دا اعجاز چې وه مدام خلقو رتله
په دې څه کة جوړ په مرگي ویر نثار شو

.....***.....

حسن، مينه چي رايوځائے شي جانان شي
د چا سترگي، د چازره شي، د چا ځان شي

که زما جانان دي اوليدو په سترگو
تانه هير به دجنت حوري غلمان شي

چي په مل، دولت ئي څوک اخسته نه شي
کاشکي هر انسان که دغسي انسان شي

خلق وائي چي يي زره راځني يورو
خو تازه پري د اعجاز خټک ايمان شي

.....***.....

راشئي چي زه دركرم لېونى مينه
بل خوا بنكليو! څله لتوئ مينه

ما درته شوملي او پياڅي راورلي
غواړي كه له مانه پرونى مينه

خلكو! لتوله سرو او سپينو كښي
هغه وه غريب كښي پخوانى مينه

مينه د غرض په سياست شوله
جوړه شوه اوس دا پاكستانى مينه

چغلي چي دوو غرونو مينځ كښي شوه
څومره ده مظلومه افغانى مينه

دوه مئين جدا چي له يو بله كړي
دا به وي رښتيا امريكى مينه

ما اعجاز ته ژوند ځكه رنگين بڼكارى
ما سره چي وى د شپږينى مينه

.....***.....

مونڙهه په سره اور کڻي ژوندون له ډېر ناکلمه کوو
طمع د ننگ چي له بي حسه وده قامه کوو

هر څو که نورو باندي بدې لگي رښتيا خبرې
د ژوند خبره به همپش د ژوند له بامه کوو

دخپل بنائيسټ په بام ختلي دومره مه نازېره
مونڙه عزت ستا د بنائيسټ له احترامه کوو

تر څو چي مينه پېغلتوب ته رسېدلي نه وي
ددي دفاع به تر هغي له هر الزامه کوو

چرته چي بد په خلقو تش د مينې ټکي لگي
په داسي کلي کښي به څنگه مينه عامه کوو

هيڅ پوهه نه شو چي په تاباندي مئين څنگه شو
وايي اعجاز داسي کارونه مونږ بي پامه کوو

.....***.....

يادگيرنه ! چاراته وي چي ستا دا غزل بل يوشاعر پخپل نوم خپل کتاب کښي
چاپ کړي نو ماوي چي دا خو ما دپاره لويے اعزاز دے چي زما کلام هم
څوک د دي جوگه گني چي پخپل نوم ئي چاپ کړي ---- اعجاز خٽڪ

هغه چي سترگو کښي خبرې کوي
راته د مينې ډېرې غوړې کوي

حېران د کلي مشرانو ته يم
دا چي خبرې کوي سترې کوي

د فلسطين او د کشمير په زمکه
خبرې توري کوي، زغري کوي

چي د اعجاز غوندي له سره تېر شي
هغه خبرې زړوري کوي

.....***.....

هغه ڇي ڄام د پاسه ڄام سره هم ځله ورکوی
داسي ساقی ته به څوک څرنگي زړه نه ورکوی

په دواړه لاسه ڇي سحر ماښام لوتی مالونه
نومره غريب سره به بل غريب ته څه ورکوی

کله دخدا په مينه مست، کله تقام په جنبه
سرونه دومره آرزان بيه پښتانه ورکوی

هغه ده بيدزماڼي منصور په دار خپژوی
ژوند ورنه آځلی خو ژوندون په ژواندانه ورکوی

.....***.....

ملگرو زه پنه داسي بنار کبني اوسم
لکه د مصر په بازار کبني اوسم

شهبازگره د سترو خاے يادپري
خکه د يار د کوخي لار کبني اوسم

خپر دے که نه راخي خو ها اووايه
چي دي خوش فهمه انتظار کبني اوسم

هغه د امن او انصاف غوښتنه
لکه د تپر وخت چرته غار کبني اوسم

.....***.....

ژوندون څه دے دا يو نوم د هنگامو دے
ستري لار د پرپوتو او پاڅېدو دے

څوک په غم لرلی ژوند ځني بېزار دی
د چا ژوند خو بس يو نوم د رنگينو دے

چي د وخت هر يو طوپان ته غاړه وځي
منزل پښو کښي بياد داسي لېونو دے

تپوسانو له ژوندون لته ورکړي
د ژوندون حق خو يوازي د زمرو دے

فيصلي زمونږ د کلي چي پردی کړی
دغه جر زمونږ دتولو مسئلو دے

.....***.....

پروت په سجده، زړه کښي خدائے بلا خدایان گرځوو
مونږ اذر خويه دي کعبې کښي هم بتان گرځوو

خدائے په هر څه يو پوره کړی خو بيا هم پېر وړی
کچکول په غاړه ځکه مونږ په ټول جهان گرځوو

د نړيواله کلی خان ملک به څوک پوهه کړی
په خپل وطن کښي جنازي مونږه د ځان گرځوو

عدل انصاف، د داسي خلقوبه څوک څه اومني
چي دروغژن يو ځکه سر باندي قرآن گرځوو

.....***.....

ستا د خبرو د خواب به نه يم
هر څه به يم خو سپين كتاب به نه يم

خلق مې لولى پانې پانې د ژوند
په مخ راخوړ دې تور نقاب به نه يم

چانه چا، چاپوري خپل خان ترله
د كتاب داسې انتساب به نه يم

د ژوند مقصد كه د جنت گټل دى
آخه په دغسې عذاب به نه يم

.....***.....

خُني سرونه مي ليده ، په نمر خاته پرپواته
خُني سرونه آخر غوخ شو، ورته نه پرپواته

دخاموشي له شوره ډېرو سر تندې اونيوه
دببوسې له زوره ډېر په زنگانه پرپواته

دعوي په چا، آخر دڅه په کومي خلي اوکړمه
هله دامن دعوه گير ساړه واره پرپواته

غوره ټنا چرته په لري وطنونو اوشي
تندر آخر زمونږ په کور په هرکاله پرپواته

خان ته د خان په مقابل چي کله زه اودرېدم
نزيه کعبې کبني مي بتان خواره واره پرپواته

.....***.....

گلهه! چي په سترگو کڻي اغز ڏي ڪرم
بنه ده چي خپل خان سره يو ڄائو ڏي ڪرم

تا چي د بنو په غشو اوويشتم
مر ومه جانانه! راڙوندي ڏي ڪرم

زه خو ستا په سترگو جهان گورمه
سترگي مي هم ته شوي چي پردي ڏي ڪرم

خلاقو د مجنون خبري هيري ڪري
خان پسي هم داسي لپوني ڏي ڪرم

ستا اعجاز خٽڪ به ولي نه ستائي
ستا يو خور نظر ڏي چي زلمي ڏي ڪرم

.....***.....

هيڏوڪ نه گوري خپل خان په ائينه کښي
بل ته بنائي بل انسان په ائينه کښي

توري خاوري به د يار په ديدن مور شي
خان ته گوري چي د خان په ائينه کښي

خلكو خپلي برخي يوري بختور شو
مونږ يي گورو د ارمان په ائينه کښي

دا چي تا پوري يادپري زمونږ كلے
بنكلے بنكاري د دوران په ائينه کښي

.....***.....

(دري شعرونه)

هر سرے نفرت لے يو سري کوی
هر سرے دده سره ياری کوی

خدایه! دجال فتنه به څنگه وی
گوره! چي رانده مو مشري کوی

خپلو مي چاره په مری ایښي ده
خپل خو داسي نه کوی، پردی کوی

.....***.....

پرون چي ورور د ورور مرگونه اوکړل
مونږ پرې د پاسه زيات قتلونه اوکړل

چي په لمني د چا نمونځ کېدلو
هغو گنگا کښي اودسونه اوکړل

غل به د غلووُطن کښي چا ته وايو
هرچا يوبل پسي نمځونه اوکړل

مونږ ته خه پته د دښمن نه لگي
مونږ دپردو په سر جنگونه اوکړل

خوب کښي چي راغی نو ورغاړې وتم
مفتوکښي مونږه ديدنونه اوکړل

چي په دنيا کښي په ننه نوم يادپري
هغو هم داسي ننه کارونه اوکړل

اعجاز ختک به آخر خدائے پوهه کړي
غره کښي يي چاته آوازونه اوکړل

۲۷ مارچ ۲۰۱۲ ء.

.....***.....

هائيڪوگاني

مانه جمات کڻي ڇا ڇپلي پتي ڪري
ماوي چي دا ڇهه د موجي دڪان دے
چي زري پرپردي او تري نوي يوسي

.....***.....

نن يو خٽڪ دغره په سر ڪپده
ماوي چي بيا به چرته ڀول غرپردي
ڇڪه چي دا دومره د ٽينگي نه دي

.....***.....

مونڙ هغه ملڪ ته زنده باد وئي
د بني توبني نه يي مونڙ اوويستلو
لڪه پردي خيرات کڻي سڀي ورڙو

.....***.....

هائيكوگاني

دخواري خوي دالر ليدله نه وه
اوس د سوکړک په خائے برگري غواري
مونږ به اوس تشي هسي خلي چرپو و

.....***.....

په انټرنیټ یارانې څنگه کېږي
چرته فیس بک کېښي چې جینی بنکاره شي
بلا ځوانان ورته لویو اووایي

.....***.....

د دهم اکوسره بلد دومره شو
اوس د توپک لږ راته داسې بنکاري
لکه ماشوم چې چرته ټیزو اچوي

.....***.....

هائيکوانی

خدايه ! په ملك كښي خوشحالي راولي
گنځي واړه واړه خـدايان دى واړه
دخان نه مخکښي به دوزخ ته لېږو

.....***.....

چاوي چي څنگه څوك ليدر جوړېږي
ماوي دروغ او حرامتوب زده كړه
خلق به دې خپله بيا به سر گرځوي

.....***.....

سل شېطانان او يو ليدر زمونږه
لكه چي سل پاپر او يو لور وي
ځكه شېطان هم ترېنه لرې تښتي

.....***.....

هائيڪوگاني

بنڪلو ته اووايي چي ڪور ڪنبي ڪنبي
زمونڙ وڙلو ته دي نه رادرومي
اوس دغه ڪار دغه خودڪشه ڪوي

.....***.....

نرخونه ورخ په ورخ په بره خپڙي
چي دغه حال ، دغه رفتار وي
بره سپورمي ته به مونڙ زر اورسو

.....***.....

يوشل روتي مي چي مپلمه ته راوري
وي چي يوه روتي تري ببرتته يوسه
وي چي انسان يم ، خُناور خونه يم

.....***.....

چرته زره خورے مشر وي به ڪنه؟
په دي ارمان واره سپين ڀيري شولو
لڪه ڊڪونڊي لئه لپوره اووتو

.....***.....

کہ یو انگریز انگریزی نہ شی لیکے
دغہ پوینتتہ لبر د خان نہ اوکھ
تا کوم پینتوکینی سپارسم پاس کرے

.....***.....

ہغہ جمات کینی انگریزی وئیہ
وی یی چی دہ د خدائے ظالم تہ گورہ
کفرئی تبول گورہ ! جمات تہ راپو

اعجاز خټک هغه شخصيت دے د چا لہ برکتہ چي په ټول خليج کښي د پښتو ټولني جوړي شوي دي او په خليج کښي د پښتو مشاعرو بنسټ هم دغه مشر ايښودلے دے. د اعجاز خټک په کوششونو او ترغيابتو زمونږ پښتو ادبي ټولنه قطر هم جوړه شوې ده

د کومي لہ سوبه چي په پښتو ادب کښي ډېر زيات کار په ديار غېر کښي شوے دے. د اماراتو پښتو ادبي ټولنه مرکزي واحد ټولنه ده چي په پردي وطن کښي يي مشاعري منعقد کړي دي او د پاکستان نه يي ورته شاعران او اديبان راغونډي دي. تر اوسه د ټولني د ملگرو لہ خوا څو درځنه کتابونه او مجلې هم خپري شوي دي. دا ټول هر څه د دغه کس لہ برکتہ وو..

فيروز آفريدي

صدر

پاک پښتو ادبي ټولنه دوحه قطر

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**